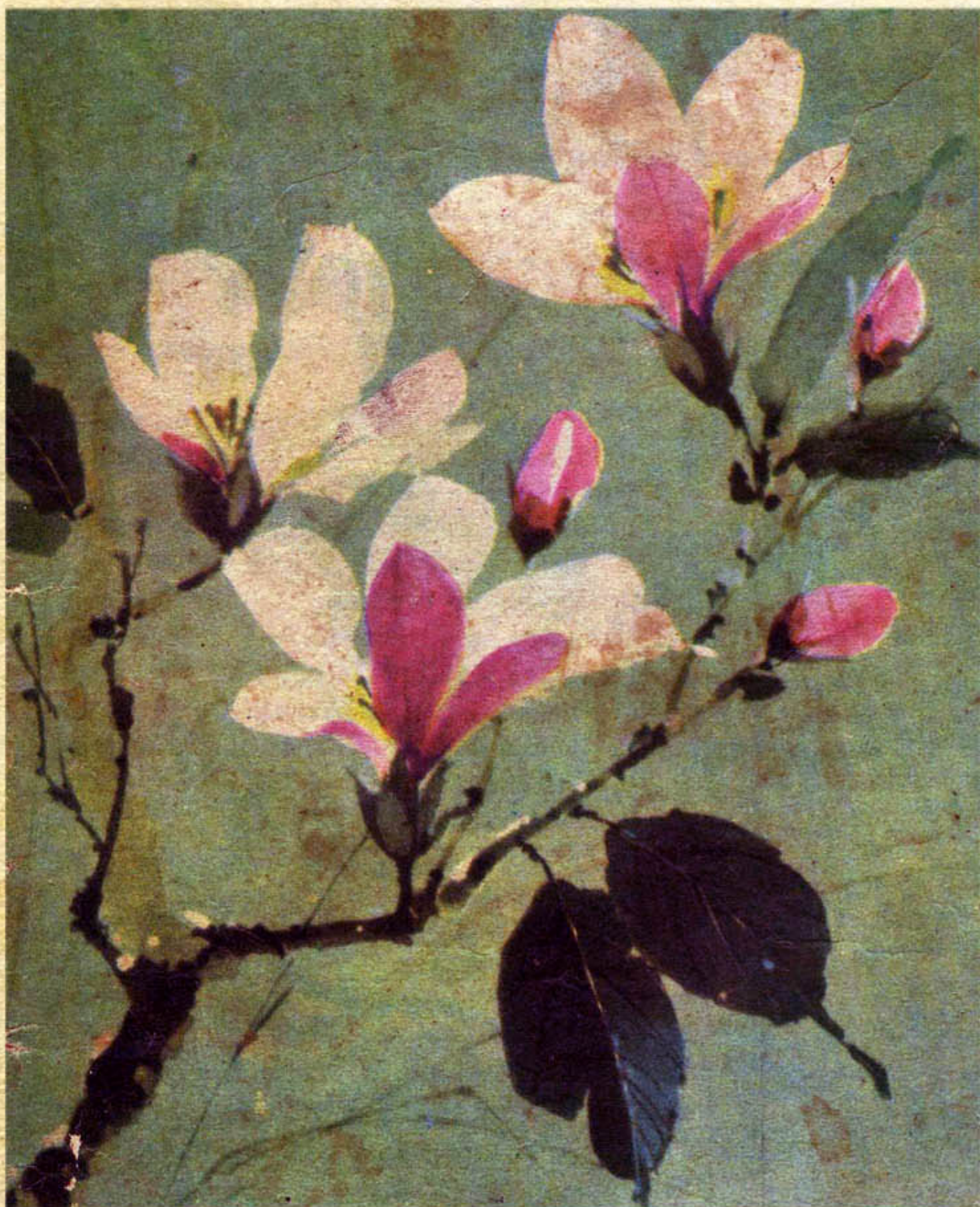

thánh kinh

nguyệt - san

CƠ - QUAN
BỒI - LINH
HỘI THÁNH
TIN - LÀNH
VIỆT - NAM

422

THÁNG 1 VÀ 2
1975

Suy - gẫm :

TÔI HẾT LÒNG TÌM CẦU CHÚA, CHỜ ĐỂ TÔI LẠC CÁC ĐIỀU-
RĂN CHÚA. TÔI ĐÃ GIẤU LỜI CHÚA TRONG LÒNG TÔI, ĐỂ
TÔI KHÔNG PHẠM TỘI CÙNG CHÚA.

Thi-thiên 119 : 10, 11

Trong số này:

* NĂM MỚI CẦN SỨC MỚI * CHẤN HUNG BAN CHỨNG ĐẠO *
MỪNG XUÂN CẢM NHỚ TIỀN NHÂN (thơ) * DỰ ÁN THÀNH LẬP TRUNG-
TÂM SINH HOẠT PHỤ NỮ TIN LÀNH TẠI THỦ ĐÔ * TRẢ KẸO LAN ĐÂY!
* CÁC BÀ NGỒI TRÊN CHIẾU TRẢI DƯỚI ĐẤT * NƯỚC SỐNG: MẠNH MẼ
VÀ YẾU ĐUỐI — SỰ NHẬN ĐƯỢC VỀ CỨU ÂN * VƯỜN CÂY XANH:
TRONG TAY NGƯỜI ĐỌC * CHIỀU QUÊ ĐỒNG NỘI * LỐI VỀ QUÊ NỘI
(thơ) — ĐỒNG Ý * VUI CƯỜI V. C. X. * TIN TỨC HỘI THÁNH * SINH
HOẠT TRUYỀN GIÁO: BỨC THƯ TRUYỀN GIÁO, SAU 3 THÁNG TRUYỀN
GIÁO TẠI AILAO, GHI ÂN CÁC ÂN NHÂN ỦNG HỘ VIỆC TRUYỀN GIÁO *
TIN VUI, TIN BUỒN V.V...

Ngày 11-2-1975

TẾT NGUYỄN - ĐÁN

Ngày Quĩ Dưỡng lão MSTĐ

Cầu-nguyện, cồ-dộng, dâng tiền

đặc biệt cho quĩ nói trên

THÀNH KINH

Nguyệt-San

CƠ - QUAN BỒI - LINH

HỘI-THÁNH TIN - LÀNH

Giấy phép xuất bản do Nghị - định
Bộ Thông-Tin số 125/VP/NTT Saigon
ngày 3-2-1951 và được điều-chỉnh
bằng văn-thư số 1412-BTT/PTTT/BC
ngày 15-9-1972

TÒA-SOẠN VÀ TY QUẢN LÝ

14, Hồng-Bàng, Saigon 5

Điện-thoại : 38.136

★

Chủ-nhiệm kiêm chủ-bút

Mục-sư ĐOÀN-VĂN-MIÊNG

Quản lý

Mục-sư NGUYỄN-THANH-HẰNG

✱

LỆ MUA BÁO

Một số thường : 85 đồng
Trọn năm : 800 đồng
(10 số hoặc 11 số kể cả số đặc biệt)

★

Thơ-từ tiền bạc mua báo xin gửi

Ô. LÂM-VĂN-PHẤN

Hộp thư 329

SAIGON

HỘP THƠ

TÒA SOẠN

- Số báo này kể chung cho hai tháng — GIÊNG và HAI 1975.— Số kế tiếp, chúng tôi sẽ phát hành vào ngày 15-3-1975.
- Bồn báo thành-thật cảm ơn Quý vị tôi-tớ, con-cái Chúa đã gửi bài về cho TKNS, nhứt là vào dịp Lễ Giáng-sinh. Rất tiếc, vì số trang có hạn, chúng tôi không đăng hết được. Kính cáo lỗi Quý vị.
- Nhắn tin TG. Đặng-văn-Trung — Bản nhạc của bạn, không làm cliché được. Xin vẽ lại bản khác, bằng mực tàu trên giấy trắng. Cảm ơn.

Thông-Cáo của Ty Quản-Lý

THÁNH - KINH NGUYỆT - SAN

Để tiện việc điều-hành sổ sách cách liên-tục, mọi thơ từ và tiền-bạc mua THÁNH-KINH NGUYỆT-SAN, kính xin Quý vị Độc-giả liên lạc hoặc gửi trực-tiếp về cho :

Ô. LÂM-VĂN-PHẤN,

14 Hồng-bàng, Saigon 5

(Hộp thư 329 Saigon)

Về giá báo năm 1975, xin định lại mỗi số 85 đồng (thay vì 65 đồng), giá trọn năm là 800 đồng, kể cả cước phí trong nước và gửi đi ngoại-quốc bằng tàu thủy. Quý vị nào muốn gửi báo đi ngoại-quốc bằng máy bay, xin trả thêm tiền.

Nay cần cáo,

Quản-lý: Mục-sư Nguyễn-Thanh-Hằng

Số báo này phát hành ngày 15-01-1975

Xã thuyết

NĂM MỠI CẦN SỨC MỠI

« Nhưng ai trông-dợi Đức Giê-hô-va thì chắc được sức mới, cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt-nhọc, đi mà không mòn-mỏi » (Ê-sai 40 : 31).

« Họ đi tới, sức-lực lần lần thêm; ai nấy đều ra mắt Đức Chúa Trời tại Si-ôn » (Thi 84 : 7).

CON đường còn dài, công-việc còn nhiều, lớn và khó. Thêm vào đó, ma-quỉ không ngớt gây trở-ngại trên bước tiến của chúng ta từ bên trong chí bên ngoài. Muốn vượt qua đề cứ tiến vào hoàn-tất công-tác của Chúa giao, con người thuộc-linh của chúng ta cần được thêm sức mới luôn luôn.

Đại-hội Truyền-giáo Thế-giới họp tại Lausanne (Thụy-sĩ) tháng 7 vừa qua đã tuyên-bố: « Còn 2 tỷ người chưa nghe Tin-lành của Chúa Giê-xu ». Đại-hội đã kêu-gọi Hội-thánh chung làm sao cho mọi người được nghe tiếng của Chúa. Riêng tại miền Nam Việt-nam, chúng ta chưa nắm chắc được con số bao nhiêu người chưa nghe Tin-lành, song theo lời các cán-sự của CTG làm chứng lại, khi họ đi phát quyền Thông-diệp của Thượng-Đế cho mỗi gia đình, thì gặp rất nhiều người nói rằng họ chưa bao

giờ nghe Tin-lành. Ngoài ra, số Việt-kiều tại Cao-miên là 200.000, tại Pháp là 100.000, tại Thái-lan là 82.000, và tại Ai-lao là 41.000 mà chúng ta chỉ có một Mục-sư tại Ai-lao thôi.

Phải chăng chúng ta cảm thấy mòn-mỏi, mệt-nhọc? — Phải! Vì đáng lý mỗi chi-hội đặt mục-tiêu ngắn hạn cho mỗi năm, mà chỉ có một số ít chi-hội làm điều đó, và ai đã làm đều đạt được, có khi vượt-quá mục-tiêu như trường-hợp của khu-vực Quảng-đức, chi-hội Tuy-hòa.

« Nhưng ai trông-dợi Đức Giê-hô-va thì chắc được sức mới ».

Trông-dợi Chúa là không ồn-ào, lảng-xăng, không chạy đôn chạy đáo, chạy ngược chạy xuôi. Trông-dợi Chúa là không hi-vọng nơi khả-năng của mình, nơi hoàn-cảnh thuận-tiện, nơi sự giúp-dỡ của người này người khác. Trông-dợi

Chúa là sống trong hiện-diện của Ngài, tương-giao thân-mật với Ngài, và hoàn-toàn tùy-thuộc vào Ngài. Trông-đợi Chúa là đặt cuộc sống hằng ngày của mình vào tay Chúa, nhận từ nơi Ngài mọi nhu-cầu thiết-yếu. Trông-đợi Chúa là khiêm-cung và thành-kính phó-thác mọi sự cho Chúa rồi yên-lặng chờ-đợi sự lo-liệu và sắp-xếp của Ngài. Có thể luôn luôn nói rằng: « Các tuổi tôi đều ở trong Ngài » (Thi 87 : 7b). Trông-đợi Chúa như vậy, chúng ta sẽ được thêm sức mới.

« Cất cánh bay cao như chim ưng, chạy mà không mệt-nhọc, đi mà không mòn-mỏi ».

Chim ưng thích bay cao, càng bay cao càng thích. Nó triệt-đề sử-dụng cặp cánh của nó để bay thật cao. Nếu chúng ta thật đã được sống lại với Chúa Giê-xu, thì dĩ-nhiên chúng ta có một sở-thích là tìm các sự ở trên, muốn sống một cuộc đời đạo đức cao-thượng. Cặp cánh tin-cậy và vâng lời của chúng ta phải được triệt-đề sử-dụng để bay. Nếu phải chạy, hoặc đi cũng không mệt-nhọc mòn-mỏi, vì không phải bởi sức của chúng ta, mà bởi sức của Chúa, không phải sức đã có từ bao nhiêu năm trước mà sức mới cho mỗi ngày, không phải như ma-na cũ của ngày hôm qua còn lại mà chính là ma-na mới của ngày hôm nay.

« Họ đi tới, sức lực lần lần thêm ».

Đây là những lời kỳ-diệu mô-tả bước tiến của đoàn người hành-hương từ đất lên trời. Họ đi từ sức mạnh đến sức mạnh, càng đi càng mạnh. Thế thì họ không đi bởi sức thiên-nhiên, nhưng

bởi sức siêu-nhiên, sức của Đức Chúa Trời. Vì nếu sức người thì càng đi càng yếu, càng đi tốc-lực càng giảm. Buổi sáng trời mát, người khỏe đi rất hăng, rất mau; trưa lại trời nóng, người mệt, sức yếu, càng đi càng yếu cho đến khi kiệt-quệ hoàn-toàn. Nhưng bởi sức siêu-nhiên của Chúa, chúng ta càng đi lại càng mạnh, vì sức mới cứ được thêm lên mãi. Về phần thể-xác, chúng ta có thể yếu-mòn vì tuổi-tác, song về phần tâm linh, thì « dầu đến buổi già-bạc, sẽ còn sanh bông-trái, thanh-mậu và xanh tươi » (Thi 92 : 14).

« Ai nầy đến ra mắt Đức Chúa Trời tại Si-ôn ». Nghĩa là không hề có ai ngã gục dọc đường như một tay đua bỏ cuộc, song hết thảy đều đến nơi đến chốn, để bề-kiến Chúa chúng ta và được Ngài khen: « Hỡi đầy tớ ngay-lành và trung-tín kia, được lắm ! »

Kẻ viết bài nầy đã đôi phen mệt-nhọc, mòn-mỏi, tưởng chừng phải dừng bước, bỏ cuộc như Ê-li dưới gốc cây giếng-giêng. Tạ ơn Chúa, Ngài đã tiếp-trợ một cách kịp thời, đúng lúc, dùng bánh và nước hằng sống với những lời yên-ủi, khích lệ vô-cùng kỳ-diệu, nên nhờ đó tôi lại tiếp-tục cuộc hành-trình một cách hăng-say, vui-vẻ.

Nếu bất cứ ai cảm thấy gánh nặng, đường xa, bước đi uể-oải, tó xiêu, xin hãy trông-đợi Đức Giê-hô-va, chắc-chắn Ngài sẽ thêm sức mới cho, để tất cả chúng ta đều sẽ ra mắt Đức Chúa Trời tại Si-ôn, trước khi đạt được mục-tiêu đem 10 triệu linh-hồn về với Chúa.

TKNS

THÀNH-KINH N.S.

THÔNG-CÁO

Ban Trị-sự Tổng liên-hội Hội-thánh Tin-Lành Việt-Nam trân-trọng thông-cáo :

Vào khoảng hạ bán niên năm 1973 một số chấp-sự thuộc một số chi-hội ở Thủ-đô và vùng phụ-cận đứng lên tự-động thành-lập một nhóm gọi là LIÊN-BAN CHẤP-SỰ dưới danh-nghĩa của Hội-thánh Tin-Lành Việt-Nam (theo nội dung và ấn-chỉ Bản Nội-quy và bản Tuyên-cáo của nhóm này đề ngày 05/08/1973).

Lý-do và sự-kiện có chức-vụ Chấp-sự trong Hội-thánh đã được Kinh-Thánh nêu rõ trong Công-vụ 6: 1-6 và Bản Điều-lệ của HTTLVN cũng đã minh-định chức-vụ chấp-sự trong Khoản 2 Điều thứ IV Chương VI. Nhưng trong HTTLVN từ trước đến nay chưa hề có tổ-chức nào gọi là LIÊN-BAN CHẤP-SỰ, và mặc dầu các anh em nói trên đã núp dưới danh nghĩa HTTLVN để thành-lập Liên-Ban này nhưng họ không hề xin phép Địa-hạt Liên-hội hoặc Tổng-liên hội.

Tuy nhiên, nhóm tự xưng là Liên-ban Chấp-sự đã phổ-biến Văn-thư báo-chí ở các chi-hội và Địa-hạt bắt chấp Quyết-nghị của Đại Hội-đồng TLH đã minh-định những văn-thư phổ-biến trong phạm-vi chi hội phải được vị Chủ-tọa và BTS chi-hội cho phép, muốn phổ-biến trong Địa-hạt phải được vị Chủ-nhiệm và Ban Trị-sự Địa-hạt cho phép, trong phạm-vi Tổng-liên hội phải được Ban Trị-sự TLH cho phép.

Điều đáng buồn là nhóm tự xưng là Liên-ban Chấp-sự này đã sử-dụng cơ-sở của Hội-thánh Tin-lành Việt-nam để tổ-chức những buổi họp, và gửi thư mời quý vị MS TH cùng Chấp-sự các chi-hội đến họp tại chi-hội của HTTLVN, mà thư mời không phải vị MS Chủ-tọa ký hoặc ít nữa là ký chứng cho phép, nhưng chỉ do Ông Trần-Phương với danh-nghĩa là Chủ-tịch của Nhóm này ký.

Từ ngày 4 đến 8 tháng 11 năm 1973 một người Nhật tên là J. Suzuki Chủ-tịch của tổ-chức ASIAN LAYMEN'S CHRISTIAN ASSOCIATION (có nghĩa là Liên-minh Tín-hữu Cơ-đốc Á-châu) cùng đi với một người Mỹ tên là Joseph, Tổng Thư-ký Quốc-tế của Liên-minh này đến Saigon tìm gặp Ông Trần-Phương để giao cho Ông Phương đứng ra tổ-chức Đại-hội Liên-minh Tín-hữu Cơ-đốc (xin nhắc lại không phải Hiệp-hội Chấp-sự mà là Liên-minh Tín-hữu) lần thứ 9 tại Saigon từ ngày 7-11/11/1974.

Sau khi đã thảo-luận và quyết-định với Ông Trần-Phương rồi, các quý Ông nói trên mới đến tìm Ông Mục-sư Hội-trưởng Tổng-liên hội để xin ông Mục-sư Hội-trưởng làm Cố-vấn. Nhưng Ban Trị-sự Tổng-liên hội đã cương-quyết từ-chối vì những lý-do sau đây :

1. Nhóm Liên-ban Chấp-sự và hai vị khách ngoại-quốc trong Liên-minh Tín-hữu Á-châu đã cố tình đặt Vị Mục-sư Hội-trưởng và BTS TLH trước một sự-kiện đã rồi.

2. Ông Trần-Phương chỉ là một chấp-sự của chi-hội Bàn-cờ nên không đủ tư-cách đại-diện cho toàn-thể chấp-sự HTTLVN để triệu-tập một Đại-hội Chấp-sự toàn quốc, và lại là Đại-hội Chấp-sự Liên hệ phái.

3. Hội Asian Laymen's Christian Association không có nghĩa là Liên-ban Chấp-sự hay Hiệp-hội Chấp-sự.

Tuy nhiên ngày 28/11/1974 vừa rồi Ông Trần-Phương đã phổ-biến một Văn-thư cho tất cả các chi-hội thuộc HTTLVN và các hệ-phái khác loan báo ngày họp Đại-hội Chấp-sự Tin-Lành Á-châu sẽ tổ-chức từ 20-23/2/1975 và yêu-cầu các Hội-thánh gửi danh-sách Đại-biểu chính-thức tham dự Đại-hội.

Trước những sự-kiện đã trình-bày rõ-ràng trên đây, Ban Trị-sự Tổng-liên hội xin minh-xác đề khởi có sự hoang-mang trong các chi-hội của HTTLVN :

1. Chiếu theo sự tổ-chức của HTTLVN, Liên-ban Chấp-sự là một tổ-chức bất hợp pháp trong HT chúng ta.

2. HTTLVN hoàn-toàn không chịu trách-nhiệm gì về Hội-nghị Chấp-sự Tin-Lành Á-châu lần thứ 9 tại Việt-nam.

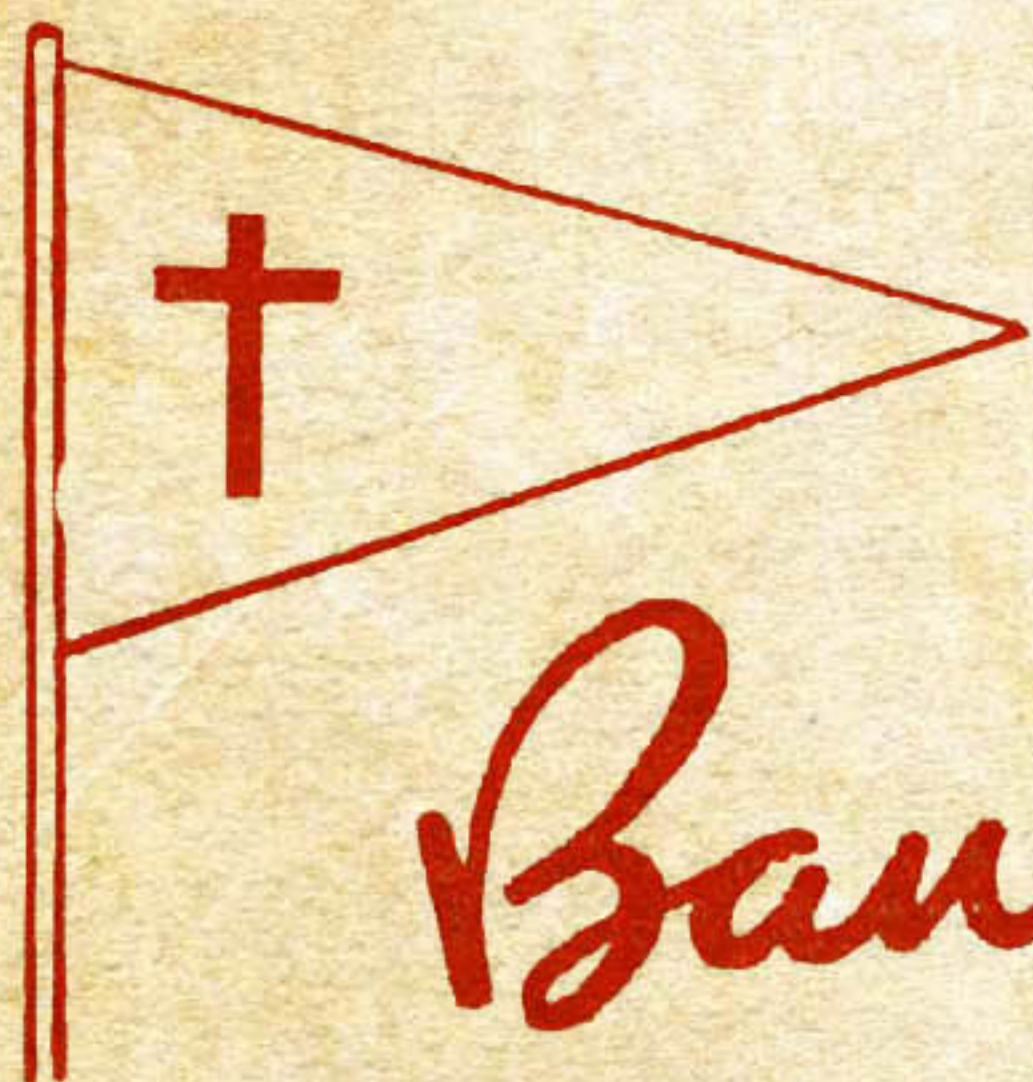
3. Trong vòng giáo-phẩm cũng như giáo-hữu của HTTLVN không ai được nhơn danh hay đại-diện HTTLVN để tham-dự Đại-hội nói trên. Nay kính cáo,

Saigon, ngày 6 tháng 1 năm 1975

TM Ban Trị-sự TLH HTTLVN

Hội-Trưởng
MS ĐOÀN-VĂN-MIẾNG

Tổng Thư-Ký
MS NGUYỄN-SƠN-HÀ

CHẤN-HƯNG

Ban Chứng Đạo

CHÚA GIÊ-SU PHÂN: «CHÚNG TA HÃY ĐI NƠI KHÁC, TRONG NHỮNG LÀNG CHUNG-QUANH ĐÂY, ĐỂ TA CŨNG GIẢNG ĐẠO Ở ĐÓ NỮA; VÌ ẤY LÀ CỐT TẠI VIỆC ĐÓ MÀ TA ĐÃ ĐẾN» «KỂ ĐÓ, CHÚA CHỌN BẢY MƯƠI MÔN-ĐỒ KHÁC, SAI TỪNG ĐÔI ĐI TRƯỚC NGÀI, ĐẾN CÁC THÀNH, CÁC CHỖ MÀ CHÍNH NGÀI SẼ ĐI!»

(Mác 1 : 38, Lu. 10 : 1)

Như tất cả chúng ta đều biết: Công việc Truyền-đạo sâu-rộng rất tương-quan mật-thiết đến sự phục-hưng Hội-thánh. Muốn đẩy mạnh công-việc T.Đ S.R. không thể nào bỏ qua mà không lo CHẤN-HƯNG CÁC BAN CHỨNG ĐẠO. Để chấn-hưng Ban Chứng đạo, chúng ta phải đề-cao công-tác Truyền-đạo cá-nhân.

I. VÌ SAO CÔNG-TÁC TRUYỀN-ĐẠO CÁ-NHÂN LÀ RẤT QUAN-HỆ ?

Vì nếu chỉ lo truyền-đạo trực-tiếp giữa Hội-chúng, hoặc gián-tiếp bởi phương-tiện truyền-thanh truyền-hình

mà thiếu nhiều cá-nhân tín-đồ tham-gia thăm-viếng từng nhà, tiếp-xúc với từng người để tìm những linh-hồn đang khao-khát sự cứu-rỗi dẫn về Chúa, thì khác nào thả lưới mà không có người kéo lưới và bắt cá, hoặc gieo giống mà không có người chăm-sóc và gặt giống đã gieo. Như thế chúng ta làm việc luống-công và rất đắc tội trước mặt Chúa!

Chính Cứu-Chúa Giê-su rất đặc-biệt lo đến việc cá-nhân Truyền-đạo. Bắt đầu chức-vụ, Chúa chỉ giảng một bài ngắn trong nhà hội của người Do-thái, rồi Ngài đi bách bộ dọc theo mé biển kêu-gọi các tay đánh cá theo Ngài. Suốt những năm truyền đạo, Chúa thân-hành đi khắp đó đây, từ nhà riêng đến nơi công-sở, ngoài đường-phố, trong đồng ruộng, trên đồi núi. Bất-luận lúc đêm khuya, hay giữa khi trời nắng. Dầu với chỉ một người, một người tàn-tật đui-què, Ngài cũng chẳng bỏ qua. Thật Chúa quý một linh-hồn là dường nào!

Các môn-đồ đầu-tiên cũng treo gương

sáng cho chúng ta. Khi Giăng Báp-tít giới-thiệu Chúa Giê-su cho các môn-đồ thì Ông Giăng liền giới-thiệu Ngài cho bạn mình là Anh-rê và Si-môn. Si-môn liền mời Chúa đi thăm Phi-líp và Phi-líp làm chứng lại Na-tha-na-ên v...v... Sự làm chứng gây chuyện ấy kết-quả rất cụ-thể. Còn nhiều gương tốt nữa về việc cá-nhân chứng đạo, như người Đàn bà Sa-ma-ri, bà Ma-ri Ma-đơ-len, hai môn-đồ làng Em-ma-ni-út v...v... Nếu chúng ta thật đã được cứu-rỗi, thì tự-nhiên có lòng yêu-thương sốt-sắng làm chứng cho người khác để họ cũng tin Chúa và được cứu. Vì vậy **CÁ-NHÂN CHỨNG-ĐẠO LÀ NHIỆM VỤ CỦA CÁ-NHÂN TÍN-ĐỒ.**

Nhằm mục-tiêu ấy, sau khi Chúa Giê-su lựa chọn 12 môn-đồ lập làm BAN-SỨ-ĐỒ, đề cộng-tác với Ngài trong việc truyền-đạo; «**KỂ ĐÓ NGÀI CHỌN BẢY MƯƠI MÔN-ĐỒ KHÁC HUẤN-LUYỆN VÀ SAI TỪNG ĐÔI ĐI TRƯỚC VÀO CÁC THÀNH CÁC CHỖ MÀ CHÍNH NGÀI VÀ CÁC SỨ ĐỒ SẼ ĐI**» Đó há chẳng phải là BAN CHỨNG ĐẠO ĐẦU TIÊN SAO? Nhờ có Ban Chứng đạo đi trước dọn đường bằng cách thăm viếng từng nhà, chúc bình-an, cầu-nguyện cho kẻ bệnh, đuổi các quỷ ám, yên-ủi kẻ nghèo-khổ, giới-thiệu **CỨU-CHÚA** và các Sứ-đồ cho mọi người, nên khi Chúa đến đâu cũng được nhiều người hoan-nginh và tin-nhận. (Lu-ca 10: 1-20).

Thật vậy, lịch-sử Hội-thánh xưa nay chứng rằng: Phàm nơi nào nhiều tín-hữu sốt-sắng trong công-tác cá-nhân truyền-đạo thì nơi đó có sự phấn-hưng. Trái lại, khi nào tín-đồ nguội lạnh, chỉ

giữ đạo mà thôi, thì dầu Hội-thánh có vẻ tấn-bộ bên ngoài, nhưng trước mặt Chúa là một Hội-thánh chết vậy. (Khải 3: 1)

Hãy xem tinh-thần Hội-thánh đầu-tiên, trong ngày Lễ Ngũ-tuần. Hết thấy các Sứ-đồ và môn-đồ gồm 120 người đầy-dẫy Đức Thánh Linh, đều mạnh-dạn làm chứng về Chúa Giê-su. Mặc dầu kẻ thù hăm-dọa, bắt-bớ, đánh-đập và cấm tiệt không được nói về danh Giê-su, nhưng họ quả-quyết: **THÀ VÂNG LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI HƠN LÀ VÂNG LỜI NGƯỜI TA.** Bởi đó, Chúa ban cho nhiều dấu kỳ, phép lạ được làm ra bởi các Sứ-đồ, và mỗi ngày Chúa lấy thêm những kẻ được cứu vào Hội-thánh.

Hội-thánh được phấn-hưng khiến kẻ thù càng tức-giận, bắt-bớ các Sứ-đồ, ném đá chết chấp-sự Ê-tiên. Sau-lơ sẵn vào các nhà tín-đồ bắt bất kỳ đàn ông, đàn-bà bỏ tù. Nhưng các môn-đồ quyết giữ trọn niềm tin, thà bỏ tất cả nhà cửa, ruộng vườn, chạy ra ngoại-quốc lánh nạn. Nhưng đi đến đâu cứ làm chứng về Chúa đến đó, khiến Danh Ngài được đồn khắp mọi nơi. Phi-líp xuống thành Sa-ma-ri làm chứng về Đấng Christ tại đó. Chúa đồng-công, ban cho nhiều phép lạ: Những tà-ma kêu lớn lên mà ra khỏi kẻ bị ám, cùng nhiều kẻ bại và kẻ què được chữa lành. Tại có đó trong thành được vui mừng khôn-xiết.

Nhưng phép lạ lớn hơn hết là Chúa kêu-gọi Sau-lơ trở lại đạo. Ngài khiến Sau-lơ trở nên một môn-đồ sốt-sắng, một nhà Truyền-giáo trung-kiên và đổi tên là Phao-lô. Chính Phao-lô đem Tin

lành truyền từ Á sang Âu, lập được nhiều Hội-thánh. TIN-LÀNH ĐƯỢC ĐẠI THẮNG, ẤY LÀ NHỜ TINH-THẦN TRUYỀN-ĐẠO CÁ-NHÂN CỦA TOÀN THỀ MÔN-ĐỒ VẬY.

Đó là việc đời xưa, nhưng đời nay chẳng phải là không có. Biết bao nhiêu phong-trào phẫn-hưng của Hội-thánh khắp cả thế-gian đều do tinh-thần cá-nhân truyền-đạo của tín-đồ. Như khi tin-lành mới đến Việt-nam. Lúc ấy chưa có nhà thờ, chưa có Mục-sư Truyền-đạo Việt-nam. Chỉ có mấy người nghe các Gláo-sĩ làm chứng mà tin Chúa. Họ trở về nhà gặp biết bao nhiêu là sự bắt-bớ và nhạo-báng của gia-đình và bạn hữu. Nhưng anh em đứng vững trong đức-tin, vâng lời Chúa làm chứng về Ngài cách mạnh-dạn. Mặc dầu lời nói anh em rất đơn-sơ, song Đức Thánh Linh đại-dụng khiến nhiều người tin nhận Chúa. Người này tin Chúa tức thì dẫn người khác đến cùng Chúa. Chẳng bao lâu Hội-thánh mọc lên từ Đà-nẵng, Hội-an, Thanh-quất, Phong-thữ, Trường-an, Đại-an, Thu-bồn, Khánh-bình, Quế-sơn, Tam-kỳ, Quảng-ngãi v...v... Còn trong Nam thì tại Saigon, Mỹ-tho, Bến-tre, Sóc-sãi, Sa-đéc, Vĩnh-long, Cần-thơ, Sóc-trăng, Kế-sách, v...v... Ngoài Bắc thì từ Hà-nội, Hải-phòng, Nam-định, Hải-dương, Ninh-bình, Thanh-hóa, Vinh v...v... Đa số trong các chi-hội kể trên đều là công-tác của tín-đồ sốt-sắng làm việc cá-nhân chứng-đạo vậy.

2. — VÌ SAO CÓ SỰ SA-SÚT ? — VÌ THIẾU TỒ-CHỨC.

Sự sốt-sắng ban đầu do Đức Thánh Linh dấy lên như lửa bùng cháy. Lửa

dễ cháy song cũng dễ tắt, nếu không có người biết giữ lửa. Muốn giữ LỬA THÁNH-LINH cứ cháy mãi và cháy bùng lên, chúng ta phải theo hai nguyên tắc bất di-dịch đầu tiên: SỐT-SẮNG HIỆP-NGUYỆN và TRUNG-TÍN LÀM CHỨNG VỀ CHÚA GIÊ-SU. (Sứ-đồ 1 : 8, 14) Không phải hiệp-nguyện chiếu-lệ, song phải thành-thật hạ mình như các môn-đồ đầu-tiên. Họ ăn-năn khóc lóc xưng các lầm-lỗi của mình với Chúa và với nhau. Đồng-tâm hiệp ý quyết vâng lời Chúa. Chờ đợi Đức Thánh-Linh đến cùng mình. Khi Đức Thánh-Linh đến thì sự tổ-chức mới kết-quả tốt.

Nếu chỉ cậy khôn-ngoaan riêng, tài-lực sẵn mà tổ-chức ắt sẽ thất-bại. VÌ ẤY CHẴNG PHẢI BỞI QUYỀN-THỂ CŨNG CHẴNG PHẢI BỞI NĂNG-LỰC, BÈN LÀ BỞI THẦN TA, ĐỨC GIÊ-HÔ-VA VẠN-QUÂN PHÁN VẬY (Xa. 4 : 6)

Nói đến sự tổ-chức, có người cho là không cần-thiết. Nếu thiếu sự tổ-chức thì sự hoạt-động riêng rẽ, thiếu sự đôn-đốc, nâng-đỡ lẫn nhau rất dễ ngã lòng, và quên-lãng bòn-phận. Chính Cứu Chúa Giê-su đã chẳng tổ-chức 12 Sứ-đồ và 70 môn-đồ đó sao ? Vì thiếu tổ-chức, cho nên sự sốt-sắng ban-đầu được ít lâu nguội lặn. Nhưng tạ ơn Chúa vẫn còn một số anh chị em cũng như một phần Chi-hội cứ trung-tín duy-trì tinh thần chứng-đạo, và thiết-tha cầu xin Chúa ban cho một cơn phục-hưng. Chúa có nghe lời cầu-xin, Ngài đáp lời một cách quá sức tưởng-tượng. (Giê. 33 : 3, Ê-phê. 3 : 20)

3.— CHÚA ĐÁP LỜI THỀ NÀO ?

Năm 1938, Chúa sai Bác-sĩ TỔNG-THƯỢNG-TIỆT từ TRUNG-HOA đến giảng cho Hội-đồng, phấn-hưng Hội thánh Tin-lành Việt-nam tại VĨNH LONG. Trải qua 10 ngày đêm, mỗi ngày ba bài giảng nầy lữa, khiến toàn-thề Hội-đồng cảm-động rất sâu-xa. Nhiều người khóc-lóc ăn-năn xưng tội cùng Chúa, xin lỗi với nhau. Có người xưng ra cách công-khai không hồ-thẹn về các tội kín-dấu như gian-lận tiền bạc, trộm cắp, nói dối, tà-dâm, say-sưa, cờ-bạc, cố-chấp, nói hành, đoán xét v...v... Nhiều người nhận được của rơi, song không biết ai là chủ, người khác cũng nhận được, song đã bán của ấy lấy tiền xài rồi. Nay Đức Thánh Linh cáo trách, đem số tiền ấy dâng cho Chúa Người khác đem của rơi vô-chủ dâng cho Hội-đồng. Hội-đồng biểu-quyết bán các vật ấy hiệp với số tiền mặt để cứu giúp kẻ nghèo đói. Các Mục-sư Truyền đạo và Quý-vị Giáo-sĩ cũng hạ mình thông-cảm lẫn nhau. Ai nấy đều có một tinh-thần hiệp-nhút và thiết-tha cầu-nguyện xin Chúa tha thứ những lỗi lầm để không còn ngăn-trở Đức Thánh Linh. Thật là Hội-đồng sống trong không-khí Hội-thánh đầu-tiên vậy.

Nhiều người nhóm vài ngày, được phục-hưng, đánh điện về kêu người nhà đến dự, thành ra dầu trải qua 10 ngày, mà thánh-giã càng ngày càng đông Bác-sĩ cầu-nguyện xức dầu cho nhiều bệnh-nhơn, sau khi cầu-nguyện xong, nhiều người đứng dậy làm chứng đã được chữa lành. Ha-lê-lu-gia!

Kết-thúc Hội-đồng, Bác-sĩ kêu gọi mọi người hứa nguyện dâng mình làm

MỘT CHỨNG NHÂN XỨNG-ĐÁNG CHO CHÚA, để thực-thi SỰ MẠNG CHÓT CỦA NGÀI TỪ GẦN ĐẾN XA (Sứ. 1:8) Hầu tất cả mọi người đều hưởng-ứng cách nồng-nhiệt.

Để giữ vững tinh-thần chứng-nhân cho Chúa, Bác-sĩ giúp Hội-đồng tổ-chức những Ban Chứng-Đạo toàn-quốc. Ông phát cho mỗi người một lá cờ bằng vải trắng hình tam giác, có THẬP TỰ ĐỎ chính giữa. Cờ nầy tượng-trưng cho đời sống chứng-nhân phải BƯỚC THEO ĐỨC THÁNH-LINH, để tỏ ra hành-vi thánh-sạch cả ba phần: Tâm-thần, Linh-hồn và thể-xác, hầu nêu cao Thập-tự-giá của Chúa. Kết-quả, sau Hội-đồng nầy một phong-trào chứng-đạo sôi-động từ Nam chí Bắc. (Xem Thánh Kinh Báo 1938-41)

4.— NHƯNG VÌ SAO LẠI SA SÚT ?

Vì từ năm 1941, tình hình trong nước mất an-ninh. Các trận giặc xảy ra liên-tiếp, sự đi lại khó khăn, sự tổ-chức bị rời rạc. Nhiều nơi không hoạt động được.

Dẫu vậy, vẫn còn một số anh chị em tín-hữu rất trung-tín hoạt-động; cũng như một phần các chi-hội kiên-trì giữ vững sự tổ-chức cho đến ngày nay.

Điều nhận thấy rõ: Cá-nhân tín-hữu nào sốt-sắng làm chứng về Chúa thì sống tươi vui hạnh-phúc. Chi-hội nào tinh-thần chứng-đạo vững-mạnh thì tấn tới đủ mọi phương-diện. Tự-trị vững, tự lập thành-công và còn tự mở mang thêm nhiều chi-hội mới. Vì vậy, chúng ta nhận thấy RẤT CẦN PHẢI CHẤNH-HƯNG BAN CHỨNG-ĐẠO.

5. — LÀM THÈ NÀO DÈ CHẦN-HƯNG ?

Dưới đây là một ít kinh-nghiệm của những Ban còn đứng vững.

Cầu-nguyện đặc-biệt. Giảng-dạy nhiều bài liên-tiếp để mọi người ý-thức được nhiệm-vụ chứng-nhân của Chúa. Mời tất cả tín-hữu làm ban-viên : cầu-nguyện, dâng tiền và hoạt-động làm chứng cá-nhân và tập-thể. Chia từng tiểu-ban từ hai, ba người trở lên, theo nam, nữ và thanh-niên. Sắp đặt người từng trải hướng-dẫn.

Nhứt định thì-giờ hiệp-nguyện và hội-thảo thường-xuyên để trao đổi kinh-nghiệm. Hoạch-định chương-trình làm chứng tập-thể từng tam-cá-nguyệt. Nhắm địa-điểm hi-vọng, thường đem toàn-ban đến hoạt-động. Mở các cuộc bố đạo với sự hợp-tác toàn-ban. Nếu tiện mời thêm các ban lân cận đến tăng cường. Ban cứ thăm viếng luôn luôn cho đến khi có thể mở Hội mới.

Cồ động cho có đủ tài chánh và phương tiện di-chuyển. Dự-bị đầy đủ Kinh, sách bán và biểu. Mỗi buổi mai Chúa nhứt để ít phút thuật qua sự hoạt-động của ban trong tuần, nêu lên kết-quả, khuyến-khích hoạt-động tuần tới và cầu thay.

Thơ-ký trung-tín thu lời khai để khai lại cho Hội-thánh mỗi tam-cá-nguyệt và cho Địa-hạt cuối năm. Mỗi Tam-cá-nguyệt nên biệt riêng một tuần Phục-hưng Ban Chứng-đạo.

Tóm lại, nếu mỗi tôi tớ Chúa, mỗi con cái Ngài đều quan-tâm đặc-biệt đến nhiệm-vụ đem tin-lành đến khắp mỗi

Cung Chúc Tân Xuân

THÁNH-KINH NGUYỆT-SAN
CƠ - QUAN BỒI - LINH
HỘI THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM

gia-đình trong vùng trách-nhiệm của Chi-hội mình HẾT THẢY ĐỀU HẠ MÌNH, BỀN LÒNG, ĐỒNG MỘT Ý MÀ CẦU-NGUYỆN, ĐỂ ĐƯỢC MẶC LẤY QUYỀN-PHÉP TỪ TRÊN CAO. QUYẾT-TÂM TÌM MỌI CÁCH LÀM CHỨNG VỀ CHÚA TỪ GẦN ĐẾN XA..... (Sứ. 1:8, 14) Khi mà Hội-thánh đã làm bòn-phận của mình, thì Chúa sẽ đồng công lấy các phép lạ cặp theo làm cho Hội-thánh phấn-hưng. (Mác 16:20)

Tổng Bác-sĩ có dùng một thí-dụ lúc giảng ở Vinh-long mà ai đã nghe chắc không quên được. Ông dùng một cái lò trong đó có nhiều cục than đang cháy. Chỉ về một nhóm tín-đồ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Song nếu cứ để vậy, chắc lò than lần lần tắt. Nhưng Ông cứ quạt luôn vừa bỏ thêm than mới, thì lò lửa cứ cháy và cháy bùng lên. Quạt là Hiệp-nguyện không thôi chớ hề mỗi một. Thêm than mới là đi ra tìm người mới dẫn về Chúa và đem vào Hội-thánh. Đó là bí-quyết phấn hưng của Hội-thánh đầu-tiên vậy.

M. S. PHAN-VĂN-HIỆU.

THÁNH-KINH N.S.

Mừng Xuân Cảm-Nhớ Tiền-Nhân

Tạ ơn Thượng-Đế Chí-Tôn, Ngài đã ban
cho chúng ta Nước Việt-Nam yêu-quí ở giữa
cõi Á-Đông ; Ngài cũng ban cho Dân-Tộc
chúng ta những bậc Anh-hùng, Liệt-nữ kiến-
quốc, cứu-quốc trải bao Thế-kỷ, đem vinh-
quang cho Đất Nước. Công-đức đó không
bao giờ quên được. Nguyên Ngài cũng sớm
ban cho Đất Nước chúng ta được Thanh-
bình, nhân-dân an-lạc, để mọi người đều
biết và phục-sự Ngài y như điều đã chép :
Nước nào có Giê-hô-va làm Đức Chúa Trời
«mình, Dân-tộc nào được Ngài chọn
làm cơ-nghiệp mình có phước thay !»
(Thi-thiên 33 : 12).

Ất-Mão mừng Xuân, mượn bút hoa,
Chúc Xuân : Xuân mãi chẳng bao già.
Non-sông Thiên-Cồ càng tươi-đẹp,
Công-đức Tiền-nhân vẫn chói-lòa.
Một bức Dư-dỗ nguyên vẹn đó,
Bốn ngàn Lịch-sử đã trôi qua...
Nguyên cùng Thượng-Đế ban «Ơn Mới»,
Vinh-hiền muôn đời Nước Việt ta.

Mục-sư LƯU-VĂN-MÃO
Xuân Ất-Mão 1975

DỰ - ÁN THÀNH - LẬP TRUNG - TÂM SINH - HOẠT PHỤ - NỮ TIN - LÀNH TẠI THỦ - ĐÔ

Bức Thư Chung

Kính gửi quý-vị Mục-sư, Truyền đạo và toàn thể Nam Nữ tín-hữu Hội-thánh Tin-lành Việt-Nam trong và ngoài nước.

Kính thưa quý ông bà anh chị em yêu-dấu trong Chúa. Hội-thánh Chúa đã thành-lập trên đây đất Việt-Nam này hơn 60 năm qua, nhiều cơ-quan, đoàn-thể đã thành-lập và hoạt-động cách tích-cực. Mỗi cơ-quan đều hữu-ích cho công việc Chúa, với mục-đích chung là mở mang bờ-cõi nước trời. Dầu trong cương-vị nào, dưới hình-thức nào, thuộc thành phần nào cũng không ngoài mục-đích trọng-đại ấy.

Riêng về Phụ-nữ Tin-lành là một lực-lượng đáng kể, từ trước đến nay đã từng ủng-hộ công việc Chúa trong mọi lãnh-vực với tinh-thần thầm-lặng nhưng rất đặc lực. Qua chương-trình TĐSR. Phụ-nữ đã ý thức được trách-nhiệm khẩn-cấp của sự truyền-bá Tin-lành, hiểu rõ tầm quan-trọng của công-tác xã-hội tại đất nước đau thương tang-tóc này, do đó nhiều Ban phụ-nữ được thành-lập tại mỗi Hội-thánh địa-phương để chia sẻ gánh-nặng với Hội-thánh, lo cho giới Phụ-nữ và các công việc khác.

Tại Saigon có Ban phụ-nữ Tin-lành Thủ-đô do quý bà, quý cô thuộc các Hội-thánh chung quanh Thủ-đô bầu lên một Ban Chấp-hành để lo cho giới Phụ-nữ và công tác xã-hội tại Đô-thành cùng vài nơi khác. Chúa ban phước nhiều, kết quả tốt.

Song bấy lâu nay Ban phụ-nữ chưa có một trung-tâm riêng-biệt để sinh-hoạt, nay mượn chỗ này, mai nhờ chỗ kia để tổ-chức truyền-giảng hoặc gói tặng-phẩm cứu-trợ nạn-nhơn chiến-cuộc v.v... vì thế muốn mở rộng phạm-vi hoạt-động cũng không biết phải làm sao. Với nhu-cầu mỗi ngày một gia-tăng, tình-trạng này thật không thể kéo dài được nữa, phải có một Trung-tâm cho Phụ-nữ.

Cám ơn Chúa, Ngài biết rõ mọi nhu-cầu cần-thiết cho công việc Ngài nên phiên họp thường-trực của Ban Trị-sự Tổng-Liên-Hội ngày 6 tháng 12-1974 đã chấp-thuận cho phép Tổng Ủy-viên Phụ-nữ cổ-động và thành-lập một "Trung-tâm sinh-hoạt Phụ-nữ Tin-lành" tại Thủ-đô (theo Biên-bản số 2/74 khoản 5). Chúng tôi rất mừng tạ ơn Chúa và ghi ơn Ban Trị-sự Tổng-Liên-Hội.

I. — SINH-HOẠT TẠI TRUNG-TÂM GỒM NHỮNG CÔNG-TÁC SAU ĐÂY :

A. — Công-tác thuộc linh :

- a) Truyền Tin-lành cho Phụ-nữ tại thủ-đô.
— Phụ-nữ Công-Tư-chức (mỗi 3 tháng 1 lần).

— Trại Tế-bần (Phạm-Thế-Hiền mỗi tuần 1 lần).

— Trung-tâm cải-huấn.

b) Phụ nữ-nhóm cầu nguyện và học Kinh-thánh.

c) Trang-bị một phòng sách Tin-lành cho Phụ-nữ.

B.— Công-tác Xã-hội.

a) Trang-bị một lớp dạy cắt may miễn-phí cho Phụ-nữ nghèo.

b) Mở một lưu-xá cho nữ tín-hữu ở xa có chỗ tạm-trú khi đến Saigon.

c) Triển-lãm những sản-phẩm do Phụ-nữ làm ra.

d) Mở phòng may, sửa lại quần áo cũ, may mền, áo quần trẻ em để sản xuất và làm tặng-phẩm cứu-trợ đồng-bào (do các quả-phụ MS. TĐ. và nữ tín-hữu thực-hiện).

e) Mở một Ký-Nhi-Viện.

II.— 600 ĐỒNG, MỘT TRUNG - TÂM !

Với mọi công-tác trên lễ dĩ-nhiên phải có một Trung-tâm tương-đối rộng-rãi, trang-bị đầy-đủ tiện-nghi cần thiết, thuận-tiện cho việc truyền-giảng, nhóm họp, làm việc xã-hội v.v... Nó đòi hỏi một ngân-khoản độ 8 triệu đồng bạc V.N. Nhưng công việc của Hội-thánh quá nhiều, nền tài-chánh không được dồi-dào, con cái Chúa nhiều người sống cảnh cơ-cực thì việc thành-lập một Trung-tâm Phụ-nữ như vậy chắc không thực hiện được trong lúc vật-giá gia-tăng, gạo châu củi-quế này. Chúng tôi cũng đã nghĩ đến điều đó nên chúng tôi lấy đức-tin cậy ơn Chúa là Đấng giàu có Ngài sẽ giúp chúng tôi có thể tiến-hành công việc. Trên phương-diện kiến-tạo trụ-sở chúng tôi sẽ cồ-động nơi các cơ-quan từ-thiện trong và ngoài nước, nhưng trên phương-diện trang-bị và điều hành chúng tôi mong rằng mỗi quý ông bà anh chị em trong Hội-thánh dự một phần rất nhẹ trong một thời gian rất ngắn mà ai nấy cũng có thể làm được ấy là xin mỗi ông bà anh chị em đóng góp một số tiền tối thiểu là 600đ chia ra làm 6 tháng (mỗi tháng 100đ) còn số tối-đa thì tùy theo sự cảm-động của mỗi tôi-tớ con cái Chúa, chúng tôi không dám đòi hỏi chi cả. Ông bà anh chị em nào muốn đóng một lần 600đ hoặc chia ra đóng mỗi tháng 100đ cũng được, tiền-bạc dâng gởi về cho Mục-sư Lê-văn-Phải Thủ-quỹ Tổng-Liên-Hội, Hội-thánh Tin-lành Biên-hòa (mỗi Chi-hội nên cử một Ủy-viên lo nhận và gởi tiền cho) với số tiền 600đ của quý-vị đóng góp sẽ giúp cho Trung-tâm hoạt-động mạnh mẽ. Số tiền tuy nhỏ, nhưng nếu mỗi quý ông bà anh chị em (nhứt là giới Phụ-nữ) chung sức hiệp một dự phần ủng-hộ thì việc lớn sẽ được thành một ngày gần đây tại Thủ-đô một « Trung-tâm sinh-hoạt Phụ-nữ Tin-lành » của Hội-thánh Tin-lành Việt-Nam sẽ thành-hình, đem sự ích lợi cho chị em Phụ-nữ và danh Chúa được cả sáng. Xin Chúa ban phước cho quý ông bà, anh chị em thân mến. Trân-trọng kính chào quý-vị.

Bà Mục sư PHẠM-VĂN-NĂM

Tổng Ủy-viên Phụ-nữ

Hội-Thánh Tin-Lành Việt-Nam

TRẢ KẸO LAN ĐÂY!

★ HUYỀN THANH

Tôi có một đứa cháu nội duy-nhất. Khi nó mới ba, bốn tuổi, tôi thường chơi với nó rất vui-vẻ để giải trí. Ngày kia, tôi về đến nhà, nó lanh-lẹ chạy tới, trao cho tôi cây kẹo, và nói :

— Cho ông nội ăn đi !

Tôi liền bóc ăn, nhưng ăn rồi mới rầy rà. Nó đòi ý, đòi :

— Trả kẹo Lan đây !

Tôi giảng-giải rằng nó cho tôi, thì tôi ăn, còn đòi cái gì ? Nhưng nó nhỏ tuổi quá, không hiểu chi, nên cứ vừa khóc, vừa đòi, làm cho tôi mất cớ chẳng ít. Tôi đề-nghị đền tiền, hoặc mua kẹo khác trả nó, song nó không chịu.

Lần khác, nó lại cho tôi cái kẹo. Nhưng lần này tôi dè-dặt từ-chối :

— Ông không ăn đâu, rồi Lan đòi, ông lấy chi trả lại ?

Nó nói quả-quyết :

— Không đòi đâu, cứ ăn đi.

Tôi làm bộ ăn, nhưng giấu kẹo ra sau lưng. Nó nhận thấy ngay và hỏi thúc :

— Ăn đi ! Ăn đi !

Tôi yên trí, ăn kẹo, và lần này quả nó không đòi lại.

Truyện trẻ con này khiến tôi liên tưởng đến một số đông Cơ-đốc-nhân đã nhiều lần thiết-tha và long-trọng hứa-nguyện dâng trọn đời sống và tấm lòng cho Đức Chúa Trời. Song khi sự cảm-xúc bùng-bột của Hội-đồng bồi-linh đã qua, khi « Đức Thánh-Linh đưa » họ « đến nơi đồng vắng » để thử-nghiệm (xem Ma. 4:1), thì có đủ bằng-cớ tỏ ra rằng họ đã hứa-nguyện giả-dối, mặc dầu là qua nước mắt và khóc lóc đắng-cay, hoặc đã hứa-nguyện thành thực, rồi đòi lại chủ-quyền. Do đó, tôi ít khi kêu-gọi con-cái Chúa lên trước tòa giảng hứa-nguyện tận-hiến, mà chỉ khuyên-nài anh chị em về phòng riêng, đối mặt với Chúa mà thanh-toán mọi khoản một lần đủ cả. Ấy vì tôi biết chắc rằng sự lên trước tòa giảng nhiều khi chỉ là trình-diễn đang khi họ còn nắm chặt chìa-khóa của tấm lòng và đời sống mình. Còn có nhiều điều bị Đức Thánh-Linh phơi-tỏ, song họ không chịu lìa-bỏ, sửa-chữa, hoặc bồi-hoàn. Tôi tưởng-tượng trên ngôi vũ-trụ, khi thấy số nhiều con-cái Ngài lên trước tòa giảng, thì Đức Chúa Jêsus-Christ lắc đầu, xua tay mà phán như sấm rền rằng : « Thôi, đừng trình-diễn nữa ! »

Mỗi người chúng ta hãy quì gối trước mặt Chúa, cung-kính đọc thơ Rô-ma 12:1, rồi thưa với Chúa rằng : « Con đã hứa dối nhiều lần. Nhưng đây là lần chót. Nếu trong đời con thật có ngày nào con sẽ lui bước không theo Chúa nữa, thì nguyện xin cho con về Nước Chúa trước ngày đó ! »

Các bà ngồi trên chiếu trải dưới đất

ĐỒ ĐỨC TRÍ, Saigon

NĂM Giáp-Dần (1974), chúng tôi không ăn Tết ở nhà, nhưng theo lời hẹn trước với một vị Mục-sư khả-kính, tôi đã đi bờ biển để hầu việc Chúa, có vợ và đứa cháu nội cùng đi.

Ngày 30.— Hôm nay là ngày cuối năm âm-lịch, nên chúng tôi phải đi chuyển xe khá sớm, e những chuyến cuối quá đông khách. Khi xe gần tới vùng biển, luồng gió mát-mẻ giựt-giựt, khác hẳn không khí nóng-bức ở thành-phố. Tôi nghĩ rằng chúng ta chẳng nên dính liền vào trần-gian đầy những tranh-giành, bon-chen, danh-lợi, thấp-thỏi, song phải thường ngày vươn lên thở-hút không-khí trong-lành « ở trên trời » (Cô-l. 3:1; xem câu 2-3; Êph. 2:6). Thần-linh chúng ta đang thở-hút không-khí nào, thì sự-kiện ấy sẽ hiện rõ trên khuôn mặt và trong con mắt của chúng ta, không sao giấu-giếm được (II Cô. 3:18).

Sau khi sắp-đặt xong nơi tạm-trú, tôi đến thăm Ông Mục-sư sở-tại. Cách đây mấy tuần, tôi đã giảng cho tín-hữu và thanh-niên chi-hội này, và đã được tương-giao với một tôi-tớ Chúa tận-tụy chần-giữ bầy chiên và nặng lòng lo cho

tiền-đồ Hội-Thánh. Chúng tôi gặp nhau như hai người mang chung một ách (Ma. 11:29-30), cùng hoạch-định sự giảng-dạy trong mấy ngày Tết, và cùng cầu-nguyện Chúa ban phước cho.

Lúc chiều tối, vợ chồng tôi và đứa cháu nội dạo chơi trên đường chạy dọc theo bờ biển để hưởng sự an-nhàn, nghỉ-ngơi một vài giờ.

Ngày mồng một.— Nhà-thờ có vẻ sáng-sủa, có lẽ vì khuôn mặt anh chị em tín-hữu sáng-sủa với niềm hi-vọng đầu năm. Ai nấy « quên lững sự ở đằng sau » (Phi-líp 3:14), — hoặc thử-thách, khó-khăn, hoặc nguội-lạnh, thất-bại, hoặc thành-đạt, kết-quả, — để nhìn thẳng vào một năm mới đầy hứa-hẹn. Không có làm chứng về ơn Chúa trong năm qua, như thường-lệ, song nhường hết thì-giờ này cho tôi giảng bài đầu năm.

Buổi chiều, từ 2 giờ đến 7 giờ, Ông Bà Mục-sư, Ban Trị-sự và tôi dùng chiếc xe hơi khá cũ đi chúc Tết khoảng mười gia-đình tín-hữu, phần đông thanh-bạch. Các anh chị em này đã đứng vững trong cơn giông-bão, trung-tín với Chúa và với Hội-Thánh đã sanh-thành mình. Tại mỗi nhà, ông

Mục-sư mời tôi cầu-nguyện Chúa ban phước cho con-cái Ngài suốt năm.

Buổi tối, trong không-khí êm-ả, mát-mẻ của vùng biển, các tín-hữu nhóm-hợp cầu-nguyện tại nhà-thờ, và tôi giảng một bài thích-hợp cơ-hội. Nhon dịp, tôi thuật lại một số ơn-phước hiển-nhiên Chúa đã ban cho trong năm vừa qua để chứng-minh rằng Đức Chúa Trời thật có đáp lời cầu-nguyện (Hê. 11:6). Nhưng nếu luồng gió tội-lỗi, ý-riêng, vị-kỷ thổi tắt ngọn đèn CẦU - NGUYỆN, thì sự sụp-đổ của đời tin-kính, chức-vụ và Hội-Thánh là cái chắc.

Ngày mồng hai.— Sáng hôm nay, thanh-niên chi-hội họp bạn trên bãi biển, có Ông Bà Mục-sư, một số phụ huynh, cùng Ông Truyền-đạo và mấy thanh-niên một chi-hội lân-cận tham-dự. Tôi được dành cho «ghế danh-dự», là một tảng đá lớn khá phẳng-phiu. Vì đầu tôi không quen chịu nắng, nên anh em giảng tấm ni-lông che, và tôi được phép ngồi, đội mũ mà giảng. Thật ra là làm chứng về ân-điền của Đức Chúa Jêsus-Christ đã cứu linh-hồn và thân-thể tôi, với những tình-tiết độc-đáo, hấp-dẫn, làm cho ai nấy cười rộ. Trong phần kết-luận, tôi dựa theo kinh-nghiệm của

bản-thân cũng như của nhiều người khác mà quả-quyết với các bạn thanh-niên rằng người nào dâng trọn mình cho Đức Chúa Trời thì chẳng bị thiệt-thòi chi hết, trái lại, còn được thêm rất nhiều. Vậy, người nào không dâng trọn mình cho Đức Chúa Trời là rất dại. Quý-vị độc-giả có đồng-ý với tôi chăng?

Vài Phút Suy-Tư

1. Nếu tôi đã mất đức-tin, thì dầu tôi hùng-hồn, tha-thiết khuyên kẻ khác giữ vững đức-tin, cũng vẫn là trống-rỗng, lặt-lẻo và vô-bồ.

2. Chúng ta phải nhớ kỹ rằng mọi sự sẽ giải-quyết chung-thâm trước tòa án Đấng Christ, chớ không phải chỉ trong đời này mà thôi (1 Cô. 4:5).

3. Hồng rồi! Phong-thái như chiến-sĩ anh-hùng của Chúa, nhưng trong thâm-tâm thì đã đầu-hàng ma-quỉ từ lâu!

4. Gần Đức Chúa Trời và gần loài người là điều-kiện tiên-quyết của một chức-vụ kết quả tốt-đẹp.

5. Người kính-sợ Đức Chúa Trời có thể vấp mà không ngã; người chẳng kính-sợ Đức Chúa Trời có thể không vấp mà vẫn ngã.

6. Nếu không được sửa-đổi, thì lầm-lẫn sẽ đưa đến lầm-lỗi, lầm-lỗi sẽ đưa đến tội-ác, và tội-ác sẽ đưa đến hủy-diệt.

7. Nói với loài người càng ít càng tốt; nói với Đức Chúa Trời càng nhiều càng hay.

8. Tôi rất mừng vì ông kiếm được nhiều tiền; nhưng nếu ông kiếm được nhiều con chiên lạc dẫn về với Chúa, thì tôi mừng khôn xiết, vì đó mới thật là sự-nghiệp đời đời của ông.

9. Đức Chúa Trời đưa tôi-tớ, con-cái Ngài vào những hoàn-cảnh không lối thoát, hầu cho họ nhờ chính Ngài giải-thoát mà được biết Ngài sâu-nhiệm hơn.

Luồng gió lộng từ biển cả thổi vào, ai nấy cảm thấy mát-mẻ, dễ chịu. Tiểu-ban ẩm-thực dọn bữa trưa ngon-lành; tới phần sanh hoạt, tôi xin về nghỉ trưa để chiều tiếp-tục đi chúc Tết. Trưởng Ban Thanh niên chạy theo, ngại ngừng hỏi tôi:

— Tối nay, ông có thể giảng cho buổi nhóm cầu-nguyện của Thanh-niên không?

— Được, tôi đáp.

— Cháu sợ ông mệt.

— Không, thầy ạ. Người ta mệt vì biếng-nhác, hưởng

thụ, chớ không mệt vì làm công-việc Chúa bao giờ.

Chiều nay, chúng tôi cũng ghé thăm khoảng mười gia-đình tín-hữu nghèo. Chúng tôi chẳng dám quên họ, nhứt là trong mấy ngày Tết, kéo họ túi thân mà nghĩ rằng tôi-tớ Chúa chỉ săn-sóc người giàu-có. Trái lại, ông Mục-sư

sở-tại và tôi đồng-ý rằng các tín-hữu nghèo phải được săn-sóc nhiều hơn. Vậy, trong những căn nhà nghèo, sự chúc-mừng, thăm-hỏi, khích-lệ có phần nồng-hậu hơn, và hi-vọng hiện ra trong ánh mắt các bà-con gần của Thánh La-xa-rơ (Lu-ca 16:20).

Đến tối, sau buổi giảng cho thanh-niên dưới ánh đèn cầy lung-linh vì tắt điện, tôi ngồi uống nước, ăn bánh và trò-chuyện với Ông Bà Mục-sư và một số tín-hữu cho tới gần 11 giờ.

Ngày mồng ba.— Hôm nay, cả buổi sáng và buổi chiều, chúng tôi đi chúc Tết các tín-hữu ở xa Thị-xã, và tôi vẫn được giao phần cầu-nguyện cho họ như hai ngày trước.

Tuy-nhiên, trong ba ngày Tết bận-rộn này, niềm cảm-động, khích-lệ và ghi sâu hơn hết vào trí-óc của tôi cũng như của mọi người dự phần, chính là buổi cầu-nguyện luân-phiên tại căn nhà nghèo-nàn của một bà cụ trên 70 tuổi, sống chung với cháu gái ngoại và ba chắt ngoại. Cô này làm cho một xe nước ngọt, lương tháng 10 ngàn, mướn nhà hết 3 ngàn, còn lại 7 ngàn cho năm miệng ăn.

Nhà không có điện, phải đốt mấy cái đèn dầu hôi muren của xóm-giềng;

không có đủ ghế, nên các bà phải ngồi trên chiếu trải dưới đất. Nhưng ai nấy cảm thấy rất gần-gũi Đấng đã « không có chỗ mà gối đầu » (Ma. 8:20). Trong bài giảng, tôi cố-gắng đối-chiếu cảnh thanh-bạch, hoạn-nạn của Cơ-đốc-nhân trung-tín với sự vinh-quang tuyệt vời dành cho họ khi Đức Chúa Jê-sus tái-lâm (II Cô. 4:16-18). Sau giờ nhóm-hợp, mỗi người một ít, góp lại « mừng tuổi » bà cụ, gọi là bày-tỏ tinh-thần nhường cơm xẻ áo trong ơn Chúa.

Chúng tôi cùng nhau trở về tư-thất Mục-sư, trò-chuyện về công-việc Chúa, bàn việc mở hội nhánh năm nay, và tôi nhận địa-chỉ mấy tín-hữu ở Saigon cần được thăm-viếng, nâng- đỡ.

Trong ba ngày Tết, Chúa đã cho tôi giảng năm bài, hợp chung thăm-viếng và cầu-nguyện cho khoảng 40 gia-đình tín-hữu. Thật là những cơ-hội đầu-tư quý-giá cho cõi đời đời. Lạy Chúa, xin Chúa giúp con cũng như anh chị em con đừng để cho khái-tượng đầu-tư này phai-mờ hoặc tiêu mất, mặc dầu những vụ đầu-tư chân-chánh hoặc bất-chánh trên mặt đất này hấp-dẫn chừng nào. Ấy vì chúng con chẳng muốn vào Nước Chúa tay không, sau cả một đời sống cho bòn-ngã mà cứ tự gặt là sống cho Chúa!

TIN CUỐI CÙNG VỀ HT PHƯỚC-LONG VÀ TÁNH-LINH...

Chỉ có 24 gia-đình tín-hữu và 2 Truyền-đạo từ Tánh-linh và Võ-đất tản-cư về Bình-tuy, còn lại một số gia-đình tín-hữu không tản cư kịp. Ông Truyền-đạo HT Võ-Xu cũng về được đến Bình-tuy, song các gia-đình tín-hữu bị kẹt lại tại đó.

Gia đình MSTG Đặng-văn-Sung, thầy cô TG Đặng-phước-Thành, thầy cô TĐ Phan-quang-Vũ và 500 tín-hữu Kinh-Thượng còn bị kẹt tại Phước-long.

Ông bà TĐ và 300 tín-hữu Thượng đã từ Bù-đăng (Đức-phong) đến được Quảng-đức bằng đường rừng, sau khi Bù-đăng thất thủ.

Xin cầu-nguyện đặc-biệt cho các gia đình còn tại Tánh-linh, Võ-đất, Võ-Xu và Phước-long được Chúa giữ gìn trọn-vẹn.

Mục-sư ĐOÀN-VĂN-MIÊNG

MẠNH - MẼ và YẾU - ĐUỐI

Bài của HÀ-HIỆU-ĐÔNG

Dịch-giả:

Mục-sư QUÁCH-PHỤC-HÒA

Chúa phán rằng : Ân-diên ta đủ cho ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn-vẹn trong sự yếu đuối. Vậy, tôi sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu đuối tôi, hầu cho sức mạnh của Đấng Christ ở trong tôi. Cho nên, tôi vì Đấng Christ mà đành chịu trong sự yếu đuối, nhược nha, túng ngặt, bất bớ, khốn khó ; vì khi tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ- »

(II Cô 12 : 9-10)

YẾU đuối và ngã lòng là hai điều khác nhau. Điều trước là muốn tiến lên mà không đủ sức, còn điều sau là tự bỏ rơi mình.

Người-Christ nào cũng phải có lúc yếu đuối. Sứ-đồ Phao-lô cũng vậy. Chẳng có một người-Christ nào lúc nào cũng mạnh mẽ về linh mệnh cả. Điều đó cũng bởi Đức Chúa Trời không cho phép. Đến như sứ đồ Phao-lô cũng chẳng ngoại trừ, huống chi là chúng ta. Cho nên, nếp sống chính thường của người-Christ là có lúc yếu đuối, có lúc mạnh mẽ ; trong mạnh mẽ có yếu đuối, trong yếu đuối có mạnh mẽ ; hai điều hiệp làm một, không thể phân rẽ được.

Giả sử, có một người-Christ lúc nào cũng ở trong tình trạng mạnh mẽ, thì lâu dần người ấy sẽ không biết nhờ cậy Chúa nữa. Như vậy, sự mạnh mẽ gây nên kiêu ngạo và dễ trở thành tự cường.

Chúa ban sự vui vẻ và may mắn cho chúng ta là để chúng ta được mạnh mẽ. Nhưng có bao giờ chúng ta cứ được may mắn và vui vẻ mãi trong mọi sự

đâu ? Nếu lúc nào chúng ta cũng được vui vẻ và may mắn cả, thì chắc chắn lâu dần chúng ta sẽ xa cách Chúa, không còn nhờ cậy Ngài nữa. Vì vậy, Chúa thường đề chúng ta, sau khi đã từng trải về những sự may mắn và vui vẻ rồi, cũng phải nếm biết những sự buồn rầu và thiếu may mắn.

Trong việc đọc Kinh-thánh, chúng ta thường có khi cảm thấy vô vị hay buồn tẻ như Chúa không ở với mình. Trong sự cầu nguyện, cũng có lúc chúng ta thấy Chúa như không còn nghe. Trước kia mình làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, mà nay thì đụng đó chạm đây, thật là khổ não. Không biết mình đã làm điều gì không đẹp lòng Chúa, đến nỗi Ngài phải buồn phiền ? Ấy là tâm trạng của người-Christ, nhưng đó là hiện tượng chính thường, không nên sợ hãi.

Nếu người-Christ đã thật sự giât lùi hay sa ngã, thì hẳn chẳng thấy đau khổ gì, vì lòng ham thích thế gian và ý muốn đeo đuổi những sự vui thỏa tạm thời đã khiến người không còn quan

tâm đến sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong cuộc đời mình cùng sự vui thỏa thuộc linh nữa. Cho nên, có thể nói tín đồ nào lãnh đạm và đi lui là tín đồ bại liệt.

Còn về người yếu đuối, thì lòng mong muốn tiến bộ có khi còn mạnh hơn cả người mạnh mẽ. Vì chính mình không được mạnh mẽ nên người yếu đuối mới cảm thấy đau khổ trong tâm linh. Và, đã biết đau khổ trong tâm linh vì có chính mình không mạnh mẽ, thì ấy là lúc người yếu đuối trở thành mạnh mẽ vậy. Sứ đồ Phao-lô nói «*khi tôi yếu đuối ấy là lúc tôi mạnh mẽ*» là như vậy (II Cô 12 : 10).

Phao-lô còn nói : «*Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng cả thể của sự tỏ ra ấy chẳng, thì đã cho một cái giẫm xóc vào thịt tôi, tức là quỷ sứ của Sa-tan, để vả tôi và làm cho tôi đừng kiêu ngạo*» (II Cô 12 : 7).

Cái giẫm xóc mà ông nói đây là gì ? Có người nói, đó có lẽ là sự đau mắt của ông. Thực ra, dù Phao-lô có đau mắt cũng không thể gọi đó là cái «*giẫm xóc*» được. Nhưng cái «*giẫm xóc*» nói đây chỉ về sự yếu đuối của ông. Người-Christ càng thuộc linh bao nhiêu thì lại càng cảm thấy đau khổ về cái «*giẫm xóc*» này bấy nhiêu.

Phao-lô có thể tự cao và kiêu ngạo. Ấy là thường tình của con người. Đã là người thì lòng tự cao và kiêu ngạo lúc nào cũng có thể nhân cơ hội mà phát hiện ra. Nói như thế, có lẽ có người đáp lại rằng người-Christ chẳng bao giờ nên tự cao và kiêu ngạo. Nhưng chúng ta chớ nên quên rằng tánh tự

cao và kiêu ngạo vốn sẵn có trong con người.

Có người-Christ nào, khi đã đạt đến trình độ có thể tự cao và kiêu ngạo, mà lại không tự cao và kiêu ngạo ? Đến Phao-lô cũng không như thế được. Cho nên, phải có một cái «*giẫm xóc*» để cảnh tỉnh người.

Trên bước đường thuộc linh, chúng ta thường hay đi sai lệch. Ban đầu thì yêu thương Đức Chúa Trời, nhưng sau lại yêu thương chính mình, hoặc yêu thương sự nghiệp của mình. Ban đầu thì nhờ cậy Đức Chúa Trời, nhưng sau lại nhờ cậy loài người, nhờ cậy tiền bạc, hoặc nhờ cậy tài cán của mình. Sự thay đổi ấy, không phải xảy ra trong một lúc, nhưng cứ diễn biến lần lần đến chính mình cũng không phát giác được.

Khi tôi mới dâng mình cho Chúa đi ra truyền đạo, tôi tự thấy mình có đức tin lớn, đến đâu cũng có thể hùng biện, bèn trộm nghĩ mình chẳng phải là tay vừa. Lòng tự cao đã khiến tôi coi kẻ khác không bằng mình, cho rằng chỉ có mình mới thật là người hầu việc Đức Chúa Trời, còn những kẻ khác đều không phải. Nhưng sau nhiều năm, tác dụng của cái «*giẫm xóc*» đã đến. Bấy giờ, đức tin của tôi trở thành yếu đuối, và sự giảng đạo chỉ có tính cách chiếu lệ mà thôi. Lúc trước, hễ có ai đến mời là tôi sẵn sàng nhận lời đi giảng ngay. Nhưng bây giờ thì sự sốt sắng ấy không còn nữa, giảng cũng được mà không giảng cũng được.

Thế rồi, lâu dần tôi cảm thấy đau khổ. Sai dịch của Sa-tan đến công kích

và nói với tôi rằng Đức Chúa Trời không dùng tôi nữa, vì tôi không phải là người hầu việc tốt. Lúc ấy tôi mới giật mình, không còn dám kiêu ngạo và tự cao, chỉ muốn nắm chặt lấy Chúa, xin được Ngài dùng quyền năng bao phủ. Bấy giờ Đức Chúa Trời mới cho tôi thấy tôi không phải đã sa ngã, cũng không phải đã nguội lạnh hoặc đi lui. Nếu chẳng vậy, làm sao tôi có cảm giác về sự đau khổ như vậy được?

Đức Chúa Trời không khi nào bỏ rơi những người đeo đuổi sự tấn tới. Vì Chúa không bỏ rơi nên sau khi đã

đau khổ, tôi lại tìm thấy sự vui mừng và lại nhận được năng lực từ nơi Chúa. Tôi đã được từng trải như thế nhiều lần, và đó là hiện tượng chính thường; yếu đuối là mạnh mẽ, mạnh mẽ là yếu đuối.

Điều rất đáng sợ là yếu đuối mà cứ tưởng mình là mạnh mẽ trong khi người khác thấy rõ mình là yếu đuối.

Người-Christ nào yếu đuối mà cứ ở mãi trong sự yếu đuối của mình, quên cả nhờ cậy Đức Chúa Trời và không chịu cầu xin Ngài ban năng lực cho, đó là điều đáng sợ lắm.

CỨU-ÂN TOÀN-BỊ — BÀI THỨ 10

SỰ NHẬN ĐƯỢC về CỨU-ÂN

(Làm thế nào mới được cứu rồi?)

Bài của Mục-sư HUỖNH-NGƯ-THÂM

Mục-sư QUÁCH-PHỤC-HÒA dịch

CẢM-TẠ Đức Chúa Trời, Ngài đã dự bị cứu ân cho chúng ta, nghĩa là Ngài đã sai Con độc sanh của Ngài đến bằng cách « Đạo đã trở nên xác thịt ở giữa chúng ta » (Giăng 1:14). Do đó, bạn không cần phải nói: « Ai đã lên trời? » (ấy là đề đem Christ xuống) (La-mã 10:6), vì Ngài đã đến rồi. Tôi cũng không cần nói: « Ai sẽ xuống vực sâu? » (ấy là đề đem Christ từ trong kẻ chết lên) (La-mã 10:7), vì Ngài đã từ chết sống dậy rồi.

Vậy thử hỏi, trong cứu ân mà Đức Chúa Trời đã an bài này, chúng ta phải làm những gì?

I — HỎI CẢI

1) Hỏi-cải và tin Tin-lành.—

« Jêsus... rằng: Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần; các ngươi hãy

ăn-năn (hối-cải) và tin Tin-lành (Mác 1:14-15).

2) Hỏi-cải và tin cậy Chúa.— « Ăn-năn đối với Đức Chúa Trời và tin đến Chúa chúng ta là Jêsus-Christ » (Công-vụ 20:21).

3) Hỏi-cải qui hướng Đức Chúa Trời.— « Ăn-năn, trở lại cùng Đức Chúa Trời, làm công việc xứng đáng với sự hối-cải » (Công-vụ 26:20).

4) Hỏi-cải để được tha tội.— « Nhơn danh Ngài mà rao giảng sự ăn-năn (Hối-cải) và sự tha tội » (Luca 24:47).

5) Hỏi-cải để được sống.— « Vâng, Đức Chúa Trời cũng đã ban cho người ngoại bang sự ăn-năn (hối-cải) để được sự sống » (Công-vụ 11:18).

Ý nghĩa của sự hối-cải là cho chúng ta thấy sự chuyển biến của tâm tư và

sự chuyển hướng của hành động. Đã bội nghịch Đức Chúa Trời mà muốn được Ngài thương xót thì trước hết phải từ trong tâm tư và hành động mà chuyển hướng về Đức Chúa Trời. Như thế mới có thể bởi đức tin đến Chúa Jêsus mà được tha tội và được sự sống vĩnh hằng, vì « *các thời ngu-muội đó Đức Chúa Trời đã gác qua; nhưng nay Ngài truyền mọi người trong mỗi nơi đều phải ăn-năn* » (Công 17:30).

II — TIN - TƯỚNG

1) Bởi tin mà được cứu.— « *Vì nhờ ân-diên, bởi đức tin mà anh em được cứu* » (Ê-phê-sô 2:8).

2) Bởi tin mà được sống.— « *Các người tin rằng Jêsus là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, và nhờ sự tin thì được sự sống trong danh Ngài* » (Giăng 20:31).

3) Bởi tin mà được xưng-nghĩa.— « *Mọi điều anh em không thể nhờ luật-pháp Mô-i-se mà được xưng nghĩa, thì trong Ngài hề ai tin đều được xưng nghĩa cả* » (Công-vụ 13:39).

Đấng Christ đã đến để chúng ta tin Ngài. Kinh thánh đã nói: « *Ai tin Con thì được sự sống đời đời* » (Giăng 3:36). Chính Ngài cũng đã nói với người đồn bà Sa-ma-ri rằng: « *Hãy tin ta* » (Giăng

4:21). Kế hoạch của Đức Chúa Trời là yêu cầu chúng ta tin Chúa Jêsus là Đấng Christ và Con Đức Chúa Trời. Nếu tin như thế, chắc chắn chúng ta sẽ được xưng nghĩa (La-mã 5:1) và được sống (Ga-la-ti 3:11).

III — KÊU CẦU

1) Cầu xin thì được ban cho.— « *Hãy xin, sẽ được... vì hề ai xin thì được* » (Ma-thi-ơ 7:7-8).

2) Cầu xin thì được Ngài nghe.— « *Chúng ta biết Ngài nghe mọi điều mình cầu xin* » (I Giăng 5:15).

3) Kêu cầu thì được cứu rồi.— « *Vì hề ai kêu cầu danh Chúa thì sẽ được cứu* » (La-mã 10:13).

« Tin » là bày tỏ sự thừa nhận ở bề trong, « cầu » là hành động theo sự kêu xin ở bề ngoài. Chúng ta từng thấy tất cả những ai cầu xin với Chúa đều được Ngài thương xót cả, như viên đội trưởng xin Chúa chữa bệnh cho tôi tớ mình thì liền được Ngài chữa lành cho, chủ nhà hội xin Chúa cứu sống con gái mình cũng được Ngài làm cho sống dậy (Ma-thi-ơ 18:25). Không một ai thực tâm đến với Chúa mà lại bị Ngài từ bỏ cả (Giăng 6:37)

CÂU HỎI

- 1 — Cứu-Chúa đã đến rồi, chúng ta phải làm thế nào để được cứu?
- 2 — Tin Ngài thì kết quả ra sao?
- 3 — Những kẻ chẳng tin Ngài thì sao?
- 4 — Cầu xin và tin cậy khác nhau thế nào?
- 5 — Những người thành thật cầu xin Chúa được kết quả gì?
- 6 — Bạn có bằng lòng từ bỏ mọi sự để được Đấng Christ không?
- 7 — Bạn đã tin nhận Con của Đức Chúa Trời chưa?

HỘI-THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM

Evangelical Church of Viet-Nam

ỦY-BAN CỨU-TẾ XÃ-HỘI

Social Relief Committee

169, Cô Bắc, Saigon 2

HỘP THƯ (P.O. Box) 1034 Saigon

Điện Thoại (Tel.): 91675

THÔNG-CAO

Số: 153/CTXH/VP.

CỦA ỦY-BAN CỨU-TẾ XÃ-HỘI / HTTLVN.

v/v. Thủ-tục xin yểm-trợ các dự-án phát-triển kinh-tế xã-hội.

Thế theo tinh-thần văn thư đề ngày 20 tháng 11 năm 1974, của Cơ-quan yểm-trợ ACS, và để giữ đúng nguyên-tắc làm việc của Hội-Thánh chung, Ủy-Ban Cứu-tế Xã-hội xin thông-báo cùng quý Mục-sư, Truyền-đạo Chủ-tọa các Hội-Thánh địa-phương rõ, kể từ nay mọi dự-án xin yểm-trợ để phát-triển kinh-tế xã-hội cũng như các văn thư xin cứu-trợ thuộc Hội-Thánh Tin-Lành Việt-Nam đều phải qua sự giới thiệu và xác-thực của Mục-sư Chủ-nhiệm tại quý địa-phương và xin gửi trực-tiếp hoặc bằng bưu-điện bảo-đảm đến Văn-phòng Ủy-ban Cứu-tế Xã-hội số 169, Cô Bắc SAIGON 2 hoặc hộp-thư 1034 Saigon, để được cứu-xét. Tuy nhiên, ngân-khoản yểm-trợ dành cho 74-75 đã hết.

Ngoài những thủ-tục nêu trên, các dự-án gửi đến không theo đúng sẽ không được cứu-xét.

Nay thông cáo

Saigon, ngày 04 tháng 12 năm 1974

Chủ-tịch UBCTXH.

Ấn ký: Mục-sư PHẠM-VĂN-NĂM

TIN BUỒN

CAO-LÃNH.— Bà Trần-văn-Độc, nhũ danh Nguyễn-thị-Khoảnh 74 tuổi thân mẫu của ông Trần-văn-Chiều, nhạc mẫu của MS Nguyễn-thành-Sơn từ trần ngày 13-12-1974 Chân thành phân ưu cùng

ông bà Trần-văn-Chiều, ông bà MS Nguyễn-thành-Sơn và toàn thể tang quyến. TKNS

THÀNH-LỢI.— Chúng tôi chân thành cảm tạ toàn thể quý vị Mục-sư, Truyền-đạo, anh em tín-hữu đã đến viếng thăm, an-ủi, giúp-đỡ và tiễn đưa con và chồng của chúng tôi: Trần-hữu-Khanh về nước Chúa ngày 8-12-1974. Trong lúc tang-gia bối-rối, không sao tránh khỏi sự sơ-suất, kính xin quý vị tha lỗi cho. Mẹ: bà quả phụ Trần-thị-Ánh. Vợ: Nguyễn thị Kim Liên.

LỆ-CHÍ.— Em Huỳnh-ngọc Lộc-Mỹ, 7 tuổi, con của ông bà Truyền-đạo Huỳnh-ngọc-Bích, chủ-tọa Hội-thánh đã về nước Chúa sau một cơn sốt trầm-trọng. Lễ an-táng được cử hành vào hồi 4 g 30 chiều ngày Chúa-nhật 27-10-1974 (tức 13-9 Giáp-Dần).

Thay cho Hội-thánh, thành-kính phân-ưu, cầu xin Chúa an-ủi ông bà Truyền-đạo Huỳnh-ngọc-Bích và tang quyến. Thơ-ký HT: Nguyễn-Nam

Lời cảm-tạ.— Chúng tôi thành-kính tri-ân và cảm-tạ nhị vị MS Nghị viên BTS Tổng liên hội HTTLVN, thuộc Địa-hạt Bắc Trung phần và Trung Thượng-Hạt, quý vị Mục-sư, Truyền-đạo, quý Giáo-sĩ, quý Ban Trị-sự và toàn thể con cái Chúa trong các Hội-thánh xa gần đã gửi thư từ, điện-tín, tiền bạc đến phúng-điếu, phân-ưu và đã đến tận nơi dự lễ an-táng, đưa linh-cữu con trai chúng tôi là Huỳnh-ngọc-Lộc-Mỹ đến nơi phân mộ ngày 27-10-74. Nhất là cảm ơn MS Nguyễn-hậu-Nhương, Giám-đốc Chẩn-y-viện Pleiku đã cử hành lễ an-táng cho con chúng tôi. Đương khi chúng tôi bối rối, có nhiều điều sơ-suất, kính xin quý vị niệm tình tha thứ. Chúng tôi xin chân-thành cảm ơn. ID. Huỳnh-ngọc-Bích và tang-quyển

TÂN-LONG.— Bà Thơ-ký HT Võ-văn-Thắng, nhũ danh Huỳnh-thị-Khai 49 tuổi, qua đời ngày 30-11-1974, Tang-lễ đã cử hành tại tư-gia ngày 1-12-74. Chân-thành phân-ưu và cầu Chúa an-ủi tang-quyển. IDS. Trương-tân-Long và HT.

Đính-chính.— Tin buồn Cụ Nguyễn-văn-Giáp về nước Chúa đăng TKNS số 421 (tháng chạp 1974) là vào đêm 1-11-74, chớ không phải 1-1-74. Kính cáo lỗi tang quyến và bạn đọc.

VƯỜN CÂY XANH

TRONG TAY NGƯỜI ĐỌC

Tôi là một quyển sách, toàn thân chỉ vồn vện với mớ trang giấy và những dòng chữ. Gia-đình họ hàng nhà tôi gồm đủ loại, đủ cỡ, đủ thứ tiếng và trải qua mọi thời-đại. Tôi là tâm hồn của tác-giả, tinh-anh của dân-tộc, nền văn-minh của thế-giới, người bạn chân-thành, người chỉ-dẫn, vị giáo-sư của người đọc. Tôi được hân-hạnh du-lịch vòng quanh thế-giới,

được đặt trong thư-viện, trong tủ-sách, trong hiệu buôn, ngoài đường phố, trong xe, trong thuyền, trên mây xanh, dưới biển sâu. Nhưng, có một nơi tôi thích nhất là được đặt trong tay người đọc. Tôi đã giúp cho người ngu dốt trở nên thông-thái, cậu học-sinh trở thành vị giáo-sư. Tôi đã góp mặt trong mọi lãnh-vực: văn-chương, khoa-học, sử-ký, địa-lý, trinh-thám, tôn-giáo, tiểu-thuyết... Mọi hạng người đều cần đến tôi, từ một cậu bé lên năm đến một giáo-sư đại-học, từ một nông dân nghèo nàn đến một thương-gia giàu-có. Dĩ-nhiên, sự hiện-diện của tôi ở khắp mọi nơi, mọi hạng người, mọi quốc-gia, mọi thời-đại. Trong họ hàng nhà tôi có quyển được viết từ hằng mấy ngàn năm trước đến nay cũng vẫn được tôn-trọng, được đặt trong thư-viện, bảo-tàng-viện để mọi người chiêm-ngưỡng. Tôi được hân-hạnh nằm trong tay của mọi hạng người. Có người rất tỉ-mỉ gạch dưới những dòng chữ quan-trọng để chú-ý, tôi thích được nằm trong tay các cô cậu học-sinh và được họ nghiền-ngẫm cả ngày lẫn đêm, quên ăn, quên ngủ, cốt sao nắm được toàn thân tôi trong lòng, trong tâm-trí của họ. Tôi không thích nằm mãi trong tủ như đề chưng-diện, nhưng muốn luôn được nằm trong lòng bàn tay của độc giả, muốn được chuyển sang từ tay này qua tay khác. Cũng có những người không thích tôi và quăng tôi vào giỏ rác...»

QUANG ANH

VƯỜN CÂY XANH chúc mừng các em thiếu-nhi năm mới được nhiều tiền lì-xì. VCX nhắc các em đừng quên tiền mua sách vở học và nhớ mua LOẠI SÁCH THANH THIẾU NIÊN của Cơ-quan Xuất-bản Tin-lành để đọc vừa giải trí vừa bổ ích cho đời sống tin kính.

CHIỀU QUÊ ĐỒNG NỘI

Vào mỗi buổi chiều khi ánh nắng vàng vừa hạ. Vàng thái-dương như đã khuất sau những ngọn đồi xa tít, chỉ còn lại những vệt sáng dài le lói xuyên lên trên bầu trời mây phủ. Từng đàn chim đang tìm về tổ và tiếng côn trùng cũng bắt đầu hát lên những bài ca náo nùng ai oán hòa với tiếng sáo chiều của lũ mục-đồng chăn trâu vọng lại tạo cho quang cảnh càng thêm náo-nùng tha-thiết. Đó cũng là lúc các trống trường đổ dồn bãi học, Khanh vội vàng cấp sách đi nhanh về nhà, bỏ cặp và thay đồ xong, Khanh băng nhanh ra đồng thay cha gánh lúa, dẫn trâu về chuồng. Khung cảnh lúc bấy giờ trông âm-đạm lạ thường. Nhìn về làng xa xa, những vệt khói cao bốc lên từ những mái nhà tranh lợp-xúp hòa lẫn trong đám sương chiều tạo thành một màu xanh lam dễ mến.

Trên đường về gió vi-vu thổi lướt lên trên những cánh đồng mệnh-mông đầy lúa chín, làm ngã rạp những cánh lúa

vàng nặng trĩu và đầu đây gió đưa lên mùi cỏ cây đồng - nội xen lẫn với mùi lúa chín hương thơm ngát làm tâm hồn Khanh lâng lâng dễ chịu và khiến Khanh có cảm nghĩ yêu mến quê hơn.

Tối đến gia-đình quây-quần trong gian nhà nhỏ, với ngọn đèn dầu leo-lét, ánh sáng không

đủ soi rõ một gian-phòng, mẹ Khanh ngồi lo khâu quần áo, còn cha thì đương tìm những câu Kinh-Thánh với nhiều sự dạy dỗ để hướng dẫn buổi nhóm tối nay. Về phần Khanh lo dẫn em đi tắm, xong về nhóm rồi bày em học. Không khí buổi tối ở gia-đình Khanh thật êm ấm vui vẻ.

Thỉnh thoảng tiếng cú ăn đêm vang lên trong đêm trường tĩnh-mịch làm cho bầu không-khí càng thêm rùng-rợn.

Tuy cuộc sống đầy vất-vả, nhưng Khanh vẫn vui vẻ chấp-nhận, vì nơi đó Khanh đã sanh ra và lớn lên. Khanh càng yêu mến quê hơn khi thấy cha mẹ càng ngày càng gầy yếu trên khuôn mặt đầy những nét nhăn-theo lo lắng vì phải chịu đựng khổ cực dải-nắng dầm-mưa làm việc để nuôi anh em Khanh ăn học nên người.

HÀN-PHONG
(Phước-Mỹ)

THÁNH-KINH N.S.

Hôm nay là ngày Chúa-nhật, buổi sáng trời hơi lạnh. Hiền dậy từ 6 giờ để quét dọn nhà cửa, mua một ít thức ăn điểm tâm và còn phải sửa soạn cho lũ em để đi nhà thờ. Lũ nhóc nhà này thật lanh-chanh, cứ hễ Chúa-nhật là chúng đòi mặc quần áo đẹp. Nhỏ Hòa mới 5 tuổi mà cứ đòi cho được cái áo ca-rô xanh, cái quần dài lại thêm đôi giầy cao cổ, trông hần như là con vịt ướm. Còn bé Hạnh nữa, nhất định phải là cái áo đầm trắng và đôi dép vàng có hoa, mặc dù trưa ở nhà thờ về thì giống như cô bé lọ lem.

Riêng Hiền, cứ đến Chúa-nhật là Hiền mặc chiếc áo dài lụa trắng nội hóa, trông nó có vẻ thướt tha và nhẹ nhàng. Hiền vẫn thường hay đến nhà thờ hơi sớm một tí để được thăm nguyện mội mình trước khi giờ nhóm chính thức bắt đầu.

LỐI VỀ QUÊ - NỘI

Giờ đây nắng trở về chiều
Ngõ về quê nội đìu-hiu gió buồn
Trên trời sương bắt đầu buông
Hàng cây đứng lặng dằng buồn quạnh-hiu
Chiều quê khung cảnh tiêu-diêu
Đó đây vài chiếc bóng Diều lướt mau
Trên cành chim hót gọi nhau
Chờn trời nắng tắt đôi màu buồn tênh
Giòng sông nước chảy bấp-bênh
Con thuyền đánh cá gập-ghenh sóng chao
Cảnh buồn lòng thấy nao-nao
Lối về quê-nội dạt-dào luyến thương

HÀN-PHONG
(Phước-Mỹ)

ĐỒNG Ý!

... Thân tặng các bạn
Thiếu nhi HT Phan-rang

Hôm nay cũng vậy, vừa cầu nguyện xong thì Lan đã đứng sau lưng lúc nào không hay.

— Ê, ngồi xích vô coi Hiền, ghế này sao bần quá.

Vừa nói Lan vừa lấy tay quẹt lên ghế rồi tiếp:

— Xem nè Hiền, nhà thờ gì mà bụi bậm bậm đây.

Hiền hơi giận Lan vì chưa chi nhỏ đã chê hai câu, mà cũng không thèm đợi em xích vô, Lan liền ngồi ngay bên cạnh. Tánh Lan hơi kỳ, hễ cái gì không vừa ý là Lan làm mặt giận dỗi, lại còn xu mặt xuống nữa chứ, nhưng có điều cũng mau quên lắm, cái gì xong rồi thì thôi.

— Bộ áo mới may sao mà kỹ thế? Em hỏi Lan.

— Mới gì, Bờ nghĩ xem, nhà thờ mình chỉ có mấy cái ghế hà, mà hôm nào đi nhà thờ tôi cũng thấy nó bần, không biết ông Truyền-đạo làm gì nhỉ? Bộ...

— Rồi, cũng nói vậy nữa, Lan không biết thầy làm gì sao? Giảng nè, thăm viếng nè...

— Nhưng...

— Không nhưng gì cả, thầy không có đủ thì giờ và một mình thầy ấy cũng không làm sao lo cho chu đáo được.

— Thì ít ra...

— Ít ra thế nào?

— ...

Bây giờ Lan hơi lúng túng, mà em cũng không hiểu tại sao hôm nay mình lại nói nhiều như vậy

Nhà thờ em, thật ra chỉ là một căn phố nhỏ, phía trước có sân, được thuê để làm nơi nhóm tạm, cho nên dù có quét dọn kỹ thế nào thì một chốc lại có bụi ngay, nhất là vào mùa nắng, gió như thế này, từng cơn lốc mang cát bụi hăng cây

số về đây nhuộm đỏ cả mọi vật. Những hôm trời mưa — mà có bao giờ mưa — ít lắm — thì mới có được một màu xanh tươi mát.

— Ờ mà, tuần tới đến toán Hiền quét lớp phải không ?

— Đúng, rồi sao ?

Không hiểu tự nhiên đang nói chuyện nhà thờ, Lan lại nói đến chuyện trong trường học, Lan này mới thật là « mát » nắng, em nghĩ thầm trong lòng.

— Thì tại sao mình quét lớp hoài mà không thể quét nhà thờ.

— Ừ thì...

Bây giờ lại đến lúc em chẳng biết trả lời sao, bởi vì mặc dù học lớp 7 rồi mà tại em vẫn còn đem chổi tới trường để quét lớp, lúc đầu em què ghê đi, nhưng bây giờ thì quen rồi, cũng vui, có sao đâu.

— Ừ thì... được chớ, hôm nào mình thử coi.

— Hay là thứ bảy tuần sau Hiền ghé nhà Lan rồi mình cùng đi, Lan có chậu trường-sanh đẹp lắm, để nơi bàn học đó, mình đem để ở giữa bàn nhà thờ thì nhất.

Đúng rồi, mình ghé nhà Thanh xin mấy hoa hồng để chưng nơi bình tòa giảng và rủ Thanh cùng đi nhóm luôn.

— Đồng ý.

— Đồng ý.

Em và nhỏ Lan bắt tay nhau ra về thích thú, mặt đũa nào cũng sáng rỡ, Chuông nhà thờ vừa reo bắt đầu giờ nhóm. Hai đũa im lặng ngồi ngay chỗ cũ.

THÚY-DUNG

Vui cười VCX

Cuối giờ học trường chúa nhật thiếu nhi, cô trưởng ban đang kể cho các em nghe về nghi lễ của ngày « Lễ Vượt qua ». Bỗng cô bắt gặp trò Tý đang ăn vụng. Cô liền kêu Tý hỏi rằng :

— « Em có biết « Lễ Vượt qua » là thế nào không Tý ? »

Trò Tý ngơ ngác trả lời rằng :

— « Thưa cô, Lễ Vượt qua là lễ đã đi qua ợ. »

Cô : ? ? ?

YẾN-THUY
Ba-Xuyên

TIN VUI

SAIGON. — Cô Phan-thanh-Khiết, thứ nữ bà Phan-văn-Dần 316/3 Trương-minh-Giang Saigon, sánh duyên cùng cậu Trịnh-Chiến, trưởng nam bà Trịnh-Diên 6/5 Phan-dình-Phùng Hội-an. Hôn-lễ cử hành tại nhà thờ Tin-lành, 2 bis Thống-nhất Saigon ngày 14-12-74. Chúc mừng đôi tân hôn và hai họ. *TKNS*

SAIGON. — Được tin lễ Đính Hôn giữa thầy Nguyễn-như-Sơn, thứ nam MS Nguyễn-văn-Tâm và cô Hoàng-hồng-Anh, thứ nữ ông bà Hoàng-sum-Như đã cử hành tại Saigon ngày 8-12-74. Cầu Chúa ban phước cho đôi bạn sớm tiến đến lễ thành hôn. *TKNS*

CAO-LÃNH. — Cô Hồ-thị Thủy-Tiên, trưởng nữ của bà quả-phụ TĐ Hồ-ngọc-Diệu sánh duyên cùng cậu Hồ-văn-Chương, trưởng nam ông bà Hồ-thúc-Lý, Saigon. Hôn-lễ cử hành tại nhà thờ Tin-lành Cao-lãnh ngày 29-12-74. Chúc mừng hai họ và cầu Chúa ban phước dồi dào trên đôi tân hôn. *MS Hằng*

NHA-TRANG. — Cô Trần-thị Phước-Lý, trưởng nữ ông bà MS Chủ-nhiệm Trần-trọng-Thục thành hôn với cậu Trần-văn-Chiến, thứ nam ông bà Trần-văn-Đây, Kiến-hòa. Hôn lễ cử hành tại nhà thờ Công-nhi-viện Tin-lành Nha-trang ngày 5-1-75. Cầu Chúa ban phước dồi dào trên đôi tân-hôn và chúc mừng hai họ. *TKNS*

HỘI-AN Cô Nguyễn-thị-bạch Kim-Ba, thứ nữ ông bà Nguyễn-văn-Phát, HT Hội-an sánh duyên cùng cậu Phan-Ân, trưởng nam ông bà Phan-Nhân, HT Thăng-Bình. Hôn lễ cử hành tại Thánh-đường Tin-lành Hội-an ngày 5-1-75. Chúc mừng hôn lễ đầy phước Chúa. *T.K.N.S.*

THÀNH-KINH N.S.

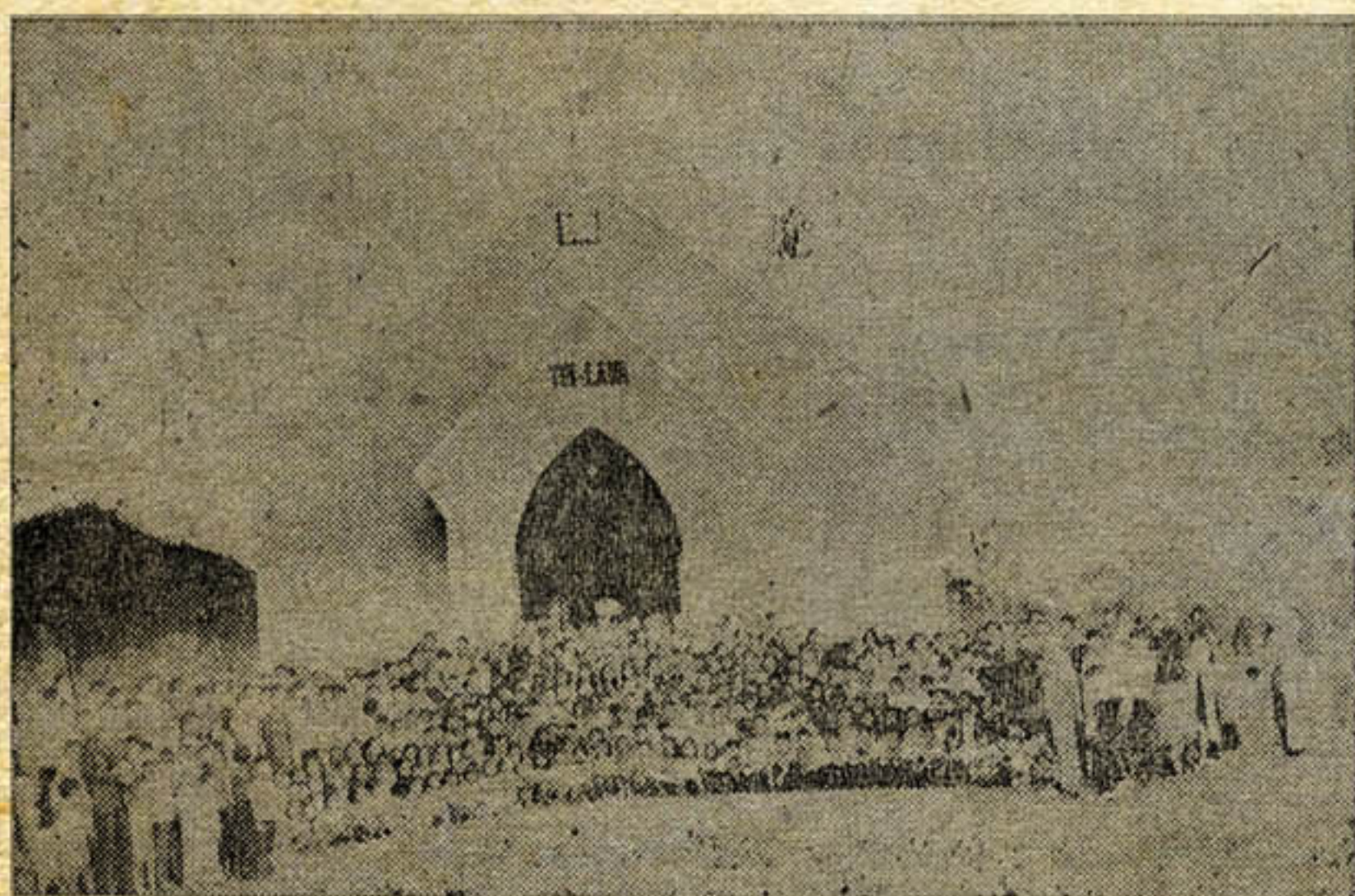

HỘI-THÀNH

HỘI - THÁNH PHÚC - ÂM II.— Tạ ơn Chúa, đây là lễ Giáng-sinh thứ hai mà Hội-thánh chúng tôi được tổ-chức tại Nhà thờ mới của Hội-thánh. Đặc-biệt năm nay không còn trong nhà thờ bằng lá, nhưng bằng vách gạch lợp fibrociment. Tuy chưa được hoàn-tất nhưng Chúa ban cho rất vui-vẻ. Hiện nay tại đây có trên 300 gia-đình tín-hữu phần đông là những người mới tin. Tính nội trong năm nay đã làm lễ báp-têm cho 108 người. Riêng ngày lễ Giáng-sinh này đã có 43 người được lãnh chứng-chỉ Báp-têm. Ngoài ra về Trường Chúa-nhật cũng rất được khích-lệ là đã có 135 học-viên được lãnh phần thưởng và chứng-chỉ. Riêng các em trẻ được nhận quà lối 800 em.

Kính xin các tôi-tớ và con cái Chúa nhớ cầu-nguyện nhiều cho để số người mới này được lớn lên và Hội-thánh có đủ tài-chính để trang-trải nợ-nần trong việc xây-cất nhà Chúa.

Chân thành cảm tạ
TM Ban trị-sự Hội-thánh
Mục-sư TRƯƠNG-ĐOAN-DƯƠNG

Hội-thánh Phúc-Âm 2 trong ngày lễ Noel 1974

CHẦN - Y - VIỆN TIN - LÀNH HỒN-CHÔNG (Nha - trang).— Ban Giám - đốc Chần - Y - Viện Tin-Lành Nha - trang đã biểu-quyết tổ-chức Lễ Khai-Giảng Lớp Học Trường Tá-viên Điều-dưỡng Khóa VII, vào ngày thứ năm 20 tháng 2 năm 1975. Nhà trường sẽ phổ-biến thông-cáo kỳ thi tuyển đến các Hội-thánh toàn-quốc.

Mục-sư NGUYỄN-LĨNH
Giám-Đốc Hành-Chánh

HỘI-THÁNH T. L. TÌNH-THƯƠNG.— Hội-thánh này được thành lập từ năm 1964 do các con cái Chúa ở Thâm-Trạch, Quảng-Trạch, và Khuê-Ngọc-Điền vì chiến-tranh đã được Chính-Phủ đưa đi di-cư ra khỏi vùng chiến nạn, đến một làng định cư, được lấy tên là Trung-Tâm Tình - Thương cho đến ngày hôm nay. Về mặt vật chất, họ sống thật là thiếu thốn, và về mặt tinh-thần họ như chiến không có người chăn, lại không có nơi để nhóm thờ-phượng Chúa. Do lòng tín-ngưỡng và sự hiệp một, các con cái Chúa

đã thực hiện được 1 ngôi Nhà-Thờ trên làm bằng cây, xung quanh bằng ván, lợp bằng tôn, nền xi-măng. Nhà-Thờ Tình-Thương nằm dọc một bên Quốc-Lộ 21, đường từ Ban-mê-thuột đi Nha-Trang, cách Quốc-Lộ khoảng 600m và cách thị xã Ban-mê-thuột chừng 7 cây số. Hiện nay ngôi Nhà-Thờ này, nếu kể theo thời gian tính từ năm 1964 đến 1974 được 10 năm rồi, vì lẽ đó, bị mối đục khoét, thêm phần nền Nhà-Thờ rất thấp nên khi gặp những

*Một số con cái Chúa trước nhà thờ
Tỉnh Thương*

trận mưa lớn, nước tràn vào bên trong và tụ thành những vũng nước. Vì lý do trên, các con cái Chúa quyết định xây ơn Chúa tái-thiết lại Nhà-Thờ. Kính mong quý vị, vì công-việc chung nhà Chúa, vui lòng dâng góp ít nhiều về tiền bạc, cũng như ủng-hộ tích-cực bằng sự cầu-nguyện để công-việc xây cất này được sớm thực-hiện. Thay cho các con cái Chúa tại Hội-Thánh Tin-Lành Trung-Tâm Tỉnh-Thương, tôi xin chân-thành cảm ơn Quý-vị trong danh Cứu Chúa Cơ-đốc. Mọi thư từ tài chánh xin gửi về cho: TĐ Hồ ngọc Cư, hộp thư 14 Ban-mê-thuột, Darlac.

MỘT VÒNG THĂM-VIỆNG PHƯỚC-LONG VÀ QUẢNG-ĐỨC

Ngoài ra Bình-long, thì Phước-long và Quảng-đức là 2 tỉnh ở nơi hẻo-lánh hơn hết mặc dầu không xa-xôi. Phương-tiện di-chuyển đến đó chỉ có phi-cơ, còn

đường bộ phải đi vòng Saigon — Nha-trang — Ban - mê - thuật — Quảng-đức — Phước-long mất gần 900 cây số ngàn, trong khi đi phi-cơ không đầy một giờ. Đó là những nơi đáng được thăm viếng để yên-ủi và khích-lệ anh chị em chúng ta.

Ngày 30/11 chúng tôi từ Saigon đến phi-trường Phước-long lúc 2 giờ chiều. MS TG Đặng văn Sung và một số MSTĐ với tin-hữu Kinh-Thượng ra đón chúng tôi và đưa về trụ-sở Truyền-giáo. Thủ-quỹ Truyền-giáo MS Nguyễn hậu Nhung và ông bà MS TG Trương văn Tốt đã đến Phước-long trước một ngày để giảng bồi-linh cho tin-hữu. Chúng tôi tạ ơn Chúa đã cho cơ-sở Truyền-giáo được rộng-rãi, có nhà thờ và tư-thất, có trường-học và nhà lưu-trú học-sinh thầy đều khang-trang.

Sáng ngày 1/12 chúng tôi cử hành lễ khánh-thành và cung hiến nhà thờ Bù-đốp (Thượng). Có Đại-Tá Tỉnh-trưởng — Tiểu-khu trưởng và phái-đoàn đến dự. Buổi lễ diễn ra một cách trọng-thể và vui-vẻ. Chiều lại MS Trương văn Tốt giảng bồi-linh cho tin-hữu, ai nấy đều được phước lớn. HT Bù-đốp cũng vừa xây xong một ngôi trường do Hội Hoàn-Cầu Khải-tượng bảo-trợ.

Sáng ngày 2/12 chúng tôi đi thăm HT Bù-dăng (quận Đức-Phong) cách tỉnh lỵ Phước-bình 30 cây số, trên quốc lộ 14 giữa Phước-long và Quảng-đức, chung quanh nơi này chỉ có rừng núi âm-u(1). Sau giờ thờ-phượng Chúa, chúng tôi được ông bà TĐ chủ-tọa và tin-hữu đón-tiếp một cách ân-cần hiếm có bằng một bữa ăn thịnh-soạn, lại còn tặng com nếp nấu trong ống lồ-ô để đem về. Sau đó chúng tôi có đến thăm một gia-đình tin-đồ Kinh tại HT Vĩnh-thiện. Số anh chị em còn lại tại đây rất ít, song rất sốt-sắng và có khả-năng tài chánh, nên dự-định xây-dựng nhà thờ mới, vì nhà thờ cũ đã bị chiến-tranh tàn-phá. Chúng tôi rất sung-sướng được thăm-viếng anh chị em, chia-xẻ lời Chúa cho họ, nhưng rất băn-khoăn

không biết bao giờ mới có dịp trở lại lần nữa, đành giao-phó họ trong tay toàn-năng và nhơn-tử của Chúa. Chúng tôi có đi thăm 2 ông tín-đồ, 1 Kinh 1 Thượng bị tẽ-liệt đã mấy năm rồi do chiến-tranh gây nên. Chiều lại MS Trương văn Tốt giảng cho HT Kinh tại Phước-long.

Ngày 3/12 chúng tôi tiếp-tục giảng cho HT Phước-long buổi chiều cho tín-hữu, buổi tối cho đồng-bào. Chúng tôi được ông TĐ Phan quang Vũ và BTS khoản-đãi những bữa ăn ngon-lành, chuyện-trò vui-vẻ cho đến khi ra về vào sáng ngày 4/12.

Trong những ngày ở tại nhà MSTG Đặng văn Sung và TG Đặng phước Thành chúng tôi được thông-công thân mật với nhau, thật là sung-sướng. Kinh-quá những năm phục-vụ Chúa tại Hàm-long vào thời chiến-tranh Pháp—Việt (1948-1953) tôi cảm thương anh chị em đang sống tại Phước-long. Dù sao, với tinh-thần vị-tha, sống bất-luận nơi nào cũng có phước vì có Chúa.

Ngày 10/12 chúng tôi từ Saigon đến phi-trường Nhơn-cơ (Quảng-đức) lúc 2 giờ chiều. MSTG Hồ hiếu Hạ, một số MS TĐ và tín-hữu Kinh Thượng ra đón chúng tôi một cách vui-mừng, âu-yếm. Đặc-biệt Đại-tá Tỉnh-trưởng—Tiểu-khu trưởng và Phái-đoàn cũng có mặt tại đó đón chúng tôi lên xe của ông và đưa chúng tôi về trụ sở Truyền-giáo.

Trên con đường 15 cây số từ phi-trường Nhơn-cơ về tỉnh-ly Gia-nghĩa, Đại-tá Tỉnh-trưởng không tiếc lời ca-ngợi sự hi-sinh cao-độ của MS Hồ hiếu Hạ và tinh-thần mãnh-liệt của tín-hữu Kinh Thượng được tổ ra từ sau cuộc chiến tại Bu-Brang và Bu-bong vào cuối năm 1973. Dù họ mất hết tài-sản song không mất niềm tin nơi Thượng-Đế. Đại-tá đặt tên con đường này là Đại-lộ Nhà thờ, vì 2 bên đường san-sát nhà cửa của đồng-bào và tín-hữu, nhưt là 7 nhà thờ Tin-lành, làm cho quang cảnh trở nên rất đẹp mắt. Tối lại Đại-tá Tỉnh trưởng mời phái-đoàn Tin-lành gồm có 2

MS Chủ-nhiệm Trần trọng Thục và Y Nguê, MSTG Lê khắc Cung, Bà GS Phillips và chúng tôi dự tiệc tại tư-dinh của Đại-Tá với các nhân-viên hành-chánh tỉnh và các Đại-diện Tôn-giáo.

Suốt 4 ngày từ 11-14/12 chúng tôi đã làm lễ Khánh-thành và cung-hiến lên Chúa 6 nhà thờ. Trong 6 buổi lễ này đều có Đại-Tá Tỉnh-trưởng tham-dự với các nhơn-viên tỉnh, quận, xã, ấp. Đại-Tá đã giúp phương-tiện di-chuyển, nên nơi nào cũng được cử-hành đúng giờ. Sau mỗi buổi lễ HT đều có tổ-chức tiệc mừng, mời phái-đoàn Tin-lành và quan-khách dự, ngoài ra còn tặng quà, mà theo lời các TĐ chủ-toa trình-bày, thì quà mọn và ít, song để tỏ tình thương thật lớn và nhiều.

Trong số 6 nhà thờ, có 1 cái dài 20 thước, ngang 10 thước lọt lòng, với số tín-hữu hơn 700 người. Các nhà thờ đều lợp tôle, vách ván, nền xi măng, trông khang-trang đẹp-đẽ. Các buổi lễ được tổ-chức cách trọng thể và chu-đáo, khiến người tham-dự đều được phước. Các nhân-vật trong tỉnh như Phó Tỉnh-trưởng Thương-vụ, phó Chủ-tích Hội đồng tỉnh, ông bà Nghị-viên Hội-đồng tỉnh tham-dự luôn, ngoại trừ một vài buổi vắng mặt vì bận công-vụ. Một quan-khách nói rằng: « Tại Quảng-đức chưa có lần nào Hội-thánh Tin-lành có những buổi lễ trọng thể như lần này ».

Cảm ơn Chúa, ảnh-hưởng của Tin-lành được nổi bật tại Quảng-đức từ 1 năm qua. Đó là việc của Chúa đã làm qua các con cái Ngài tại đó, qua các cơ-quan từ-thiện, Hội Truyền-giáo và Hội-thánh Việt-nam. Hiện nay khu vực Quảng-đức có 18 nhà thờ, năm 1974 có thêm hai hội-nhánh, có 426 tín-hữu chịu báp-tem, có hơn 600 tín-đồ mới, số tín-đồ Kinh Thượng là 4.500 người. Rất cần có thêm MSTĐ Mông để hướng-dẫn tín-đồ, vì phần đông còn non thơ trong Chúa. Giáo

sĩ R. L. Phillips và MS Hồ-hiếu-Hạ đã cố gắng mở nhiều lớp dạy Kinh-thánh, song chưa cung đủ nhu-cầu thuộc-linh của tín-đồ.

Tình-hình chỉ tạm yên, sinh-hoạt của anh chị em chúng ta chưa được bình-thường, mức sống còn quá thấp. Ngoài ra tại đây cũng có một trại bài trừ bệnh Hansen (cùi) với gần 100 người, đa-số tin Chúa, do Trung-tâm Ban-mê-thuật điều-trị. Ai nấy đang sống vất-vả vì thiếu-thốn.

Chúa-nhật 15/12, sau khi giảng cho tín-hữu Kinh Thượng hợp tại nhà thờ Gia-nghĩa, chúng tôi được một số anh chị em đưa ra tận phi-trường Nhơn-cơ để về Saigon. Ai nấy tỏ ra vui-mừng, thích-

thú vì lâu rồi mới có dịp nghinh tiễn chúng tôi.

Chúng ta là công-dân thiên-quốc, hi-vọng của chúng ta là ngày Cứu-Chúa tái-lâm, chính Ngài sẽ lau ráo nước mắt của chúng ta. Đối với trần-gian, chúng ta chỉ là lữ-khách và kiều-dân nên vui buồn chỉ là tạm.

«Kìa, Ngài đến giữa đám mây, mọi mắt sẽ trông thấy, cả đến những kẻ đã đâm Ngài cũng trông thấy; hết thấy các chi-tộc trong thế-gian sẽ than-khóc vì cơ Ngài. Quả thật vậy. A-men!» (Khải 1:7).

MS ĐOÀN VĂN MIÊNG

(1) Trong khi tôi viết bài này thì nghe tin Bù-đăng thất-thủ.

Chân-thành tri-ân

Sau khi bức thư TIẾNG KÊU ĐÓI của tôi được đăng trên TKNS tháng 10/74, các tín-hữu trong nước và ngoài nước đã nhiệt-liệt hưởng-ứng và chịu cảm-động. Kết-quả:

1.— Riêng tôi nhận được đề nhờ chuyển lại cho Địa-hạt hoặc trực-tiếp cho các tư-nhân là 383.300đ.

2.— Một số ân-nhân xin tôi cho địa-chỉ đề họ gởi trực-tiếp đến người họ muốn giúp, hoặc gởi qua Địa-hạt.

3.— Một số ân-nhân xin tôi giới-thiệu các MSTĐ thiếu-thốn hơn hết đề họ gởi giúp hàng tháng. Tôi đã xin Địa-hạt giới-thiệu, vì Địa-hạt biết rõ hơn tôi.

Vào cuối tháng 2/75, ân-nhân nào đã gởi tiền qua tôi đề nhờ chuyển giao mà chưa nhận được thư phúc-đáp, thì xin cho tôi biết, vì còn một số ân-nhân mới gởi tiền đến, nên tôi chưa kịp chuyển cho người nhận.

Ban Trị-sự các hạt và các MSTĐ hết lòng tạ ơn Chúa, có thư cảm ơn các tín-hữu, vì họ được yên-ủi và khích-lệ nhiều. Riêng tôi cũng xin có lời chân-thành tri-ân quý ông bà anh chị em thân-mến trong Chúa.

MS. ĐOÀN-VĂN-MIÊNG

**BỐN TRANG SINH-HOẠT TRUYỀN-GIÁO
DO MS PHẠM-VĂN-NĂM, PHÓ TRƯỞNG-
BAN TRUYỀN GIÁO TRUNG-ƯƠNG PHỤ-
TRÁCH BÀI VỞ. CÁC TÔI-TỚ, CON-OÀI
CHÚA CÓ TÀI-LIỆU TIN-TỨC GÌ LIÊN-
HỆ ĐẾN TRUYỀN-GIÁO, XIN GỞI VỀ CHO**

**MỤC-SƯ PHẠM-VĂN-NĂM
Hộp thư 2576 SAIGON**

SINH HOẠT

TRUYỀN-GIÁO

BỨC THƯ TRUYỀN-GIÁO

Nha-trang ngày 24 tháng 12 năm 1974

*Kính gửi: Quý Vị Chủ-Tọa, Quý Ban Trị-sự, Quý Ủy Viên TG trong
mỗi Chi hội và Toàn thể Hội Thánh Chúa, Quý Vị Trưởng
Cơ quan của HTTLVN, Quý Vị Thanh Tra, Quý Vị Hiệu
Trưởng, Giáo viên và Quý vị Giáo viên Cơ đốc giáo
dục của Trường Tin-Lành, Quý Vị Giáo sĩ.*

Kính thưa liệt Quý Vị,

Một Năm sắp lùi vào dĩ-vãng, một Năm Mới sắp đón chào nhân loại. Ôn lại những ngày đã qua, những ơn-phước và sự chần-giữ của Đức Chúa Trời Ba Ngôi, tôi tin chắc mỗi chúng ta không cảm được mỗi cảm-động mà dâng lên những lời cảm tạ ngợi khen Cứu Chúa vì tình thương lớn lao của Ngài đã đối với xứ sở, giáo hội, gia đình và chính chúng ta.

Khi suy nghĩ đến chức vụ của chúng tôi là Tân Ủy Ban Truyền Giáo Trung Ương mà HT nhà đã tín nhiệm ủy thác cho, trải qua những ngày tháng vừa rồi chúng tôi cũng vô cùng cảm kích và nức lòng ngợi khen và cảm tạ Chúa cũng như tri ân quý vị.

Như thư chúng tôi đã gửi đến quý vị đề ngày 3-9-74, Tân UB chúng tôi rất ái-ngại với tình hình kinh-tế HT hiện tại mà phải lo quyên trợ cho ra mỗi tháng 360.000\$VN hầu lo việc truyền giáo ở cao nguyên và ở ngoại-quốc. Tuy nhiên sau mấy tháng, Đức Chúa Trời đã dạy UB chúng tôi càng biết tin cậy nơi Chúa hơn nữa.

Với sự giàu có vô hạn lượng của Chúa cũng như nhờ tình thương và sự hy sinh của tất cả liệt quý vị mà công việc Truyền giáo còn được tiếp tục đến ngày nay dầu ngân quỹ không được dồi dào chỉ đủ đáp đối qua ngày tháng.

Ngày 5/1/75 là NGÀY TRUYỀN GIÁO, vậy chúng tôi kính yêu cầu liệt quý vị nhớ đến những linh-hồn lạc lõng, những con chiên xa ràn, chưa biết Chúa ở Cao nguyên và ngoại quốc mà dâng cách rời rộng hầu công việc Truyền giáo được xúc tiến mạnh hơn.

Qua TKNS chắc quý vị cũng đã nhận thức được nhu cầu rất lớn như: Cung lương cho các vị MSTG TG và một số ít vị TĐ Thượng, trả tiền học tiếng, trả nợ xây cất trụ sở hoặc lo thiên di trụ sở v.v. Vậy chúng tôi mạnh dạn kính yêu cầu liệt quý vị vì Chúa, vì người quyên trợ cách rộng rãi cho việc Truyền giáo, chẳng những trong ngày Truyền giáo nhưng luôn quanh năm nữa. Chúng tôi chân thành cảm ơn trước.

Chúng tôi cũng thành kính nài xin quý vị nhớ cầu nguyện nhiều cho việc Chúa ở trong các khu vực nhứt là Chúa bổ sức chữa lành bệnh tật cho các Tôi-tớ Chúa, các vị MSTG, TG và TĐ ở cao nguyên.

Chúng tôi hết lòng tri ân liệt quý vị và toàn thể Hội thánh.

Nay kính

Mục sư PHẠM XUÂN TÍN

(TB: Thư từ và tiền bạc xin gửi đến MS Thủ quỹ Nguyễn hậu Nhung, Hộp thư 27 Pleiku hoặc trao cho Vị MS Chủ nhiệm của quý Hạt. Đa tạ)

SAU BA THÁNG TRUYỀN GIÁO TẠI AI-LAO

Ba tháng trôi qua thật nhanh !

Nhớ ngày nào tôi còn bỡ ngỡ bước từng bước đầu tiên trên những đường phố Ai-lao xa lạ, nhưng đôi mắt đắm chiêu nhìn về tương-lai mà rụt-rè, e-sợ. Lúc đó, trước mặt tôi toàn là chông gai và khó-khăn... Những kế hoạch, những dự định ẩn-hiện như những ánh nắng trưa mùa hạ chập-chờn làm tối tăm đôi mắt. Tôi cứ lủi-thủi đi để cho tương-lai trải dài thêm ra hầu tạo cơ-hội cho các dự định tự-do nhảy múa quay cuồng. Rồi một ý tưởng vượt qua trong cảnh hỗn độn: « Làm sao tôi có thể đảm-trách nổi công việc nặng-nề khi mà toàn cõi Ai-lao chỉ một mình đơn độc »? Tôi nghĩ đến « đồng lúa đã chín vàng, nhưng con gặt thì ít ». Ngót 231.000 cây số vuông nhưng chỉ có một « con gặt » làm việc trong thăm lặng. Tôi vụt nghĩ đến một ý nghĩa thần-thánh, chỉ còn có cách như Giô-suê, phải cầu nguyện cho mặt trời ngừng lại mới có thể làm kịp trước khi những bông lúa vàng nặng trĩu ngã lần xuống sinh lầy hay nước sâu làm ung thối. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn một vài vì sao lấp-lánh mà hướng lòng về Đấng Chí-cao như van xin, như cầu-khẩn: « Xin Chúa cho con làm được những gì mà Ngài muốn con làm ». Rồi

như một tia chớp loè sáng, một lời êm dịu thỏ thẻ: « Và này, Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế » Tôi nhanh bước trở về, quì dưới chân Chúa phó-thác mọi tương-lai cho Ngài. Từ đó đến nay, ba tháng trôi qua, tôi biết tôi chưa làm được gì cả, nhưng Chúa đã làm những việc lạ lùng cho công việc Ngài tại Ai-lao.

Cám ơn Chúa, Ngài đã thăm viếng và dứt dấy tất cả các con cái Chúa trong Hội-thánh Việt-kiều, dầu với tổng số hiện hữu chỉ có 63 người kể cả nam phụ lão ấu, nhưng mỗi tuần số nhóm trung-bình lên đến hơn 40 người. Hầu hết đều sốt sắng lo công-việc Chúa, dâng-hiến khá nhiều thì giờ và tiền bạc mình có để hầu việc Chúa. Ngoài sự thờ phượng Chúa vào sáng Chúa nhứt, Hội-thánh còn dành tối thứ tư để học Kinh-Thánh và cầu-nguyện. Một Ban Thanh-Thiếu-Nhi được thành lập, mỗi chiều Chúa-nhứt có khoảng 20 người nhóm lại thờ phượng Chúa, sinh hoạt cộng-đồng và tập hát trong tinh-thần vui-vẻ. Song song với Hội-thánh Việt-kiều, nhà thờ làng Hong-seng dành riêng cho người Thái-Đăm đã được mở cửa. Mỗi chiều thứ bảy hằng tuần có chừng 5 người Thái

nhóm lại thờ phượng Chúa. Đặc-biệt chiều Chúa nhựt mỗi tuần còn có hai lớp dạy đạo cho Thiếu-nhi người Thái Đăm. Một ở nhà thờ Hong-seng, có khoảng 100 Thiếu-nhi tham-dự và một lớp khác dạy ngay trong nhà Ông Bạc-Cầm-Hưng ở làng Nong-Boua-Thong, lớp này đông hơn, lên đến hơn 100 em mỗi tuần. Trường Kinh-thánh Ai-lao đã giúp cho chúng tôi bốn sinh-viên mỗi tuần để chia nhau dạy hai lớp trên thật tốt đẹp. Ngoài các buổi vừa kể, chúng tôi còn tổ-chức các buổi giảng Tin-lành cho người Thái mỗi chiều Chúa-nhựt đầu tháng. Đức-Chúa-Trời đã mở cửa Tin-lành cách lạ-lùng giữa vòng người Thái. Chiều Chúa-nhựt 3-11-74 người Thái đã đến chật cả nhà Ông Bạc-Cầm-Hưng ở làng Nong-Boua-Thong để nghe giảng. Kết quả có 30 người gồm 5 ông và 25 bà đứng lên ăn-năn tội, cầu-nguyện tin nhận Chúa.

Chẳng những thế thôi, nhưng Đức-Chúa-Trời còn làm những việc lạ lùng hơn để Tin-lành Ngài được rao giảng, Ngày 1-11-74, trong buổi lễ cầu nguyện quốc-thái dân-an, gần 80 thân-hào nhân-sĩ và nhân-viên Sứ-quán được nghe giảng lời Chúa. Rồi tối thứ bảy 9-11-74,

Hội-thánh lại tổ-chức một buổi Tiếp-tân trình-diễn Ca-Nhạc-Thánh và Truyền-giảng Tin-lành. Ngót 200 quan-khách đa số là Việt-kiều đến tham-dự chật cả nhà thờ. Các ban hợp-ca Việt-Nam, Ai-lao và Mỹ lần lượt trình bày những bản Thánh-ca rất đặc-sắc, khiến những tràng pháo tay tán-thư ở vang dội cả nhà thờ. Tiếp theo là bài giảng và sau hết là bữa tiệc trà thân-ái đã gây được nhiều chú-ý và cảm-tình của đa số Việt-Kiều. Hội giảng Tin-lành có cơ-hội được gieo ra và chắc chắn không lâu sẽ mọc lên đúng kỳ.

Từ ngày 7-12/11/74, Chúa cho tôi có dịp đi thăm Việt-kiều ở các nơi như: Luang-Brabang, Savanakhet và Paksé. Các nơi này đồng lúa đã chín vàng rồi theo thời gian đã ngã sang đen xám, nhưng chưa bao giờ có con gặt đến đó. Do sự dài-thọ lộ và phạn-phí của TĐS. Đoàn-trung-Tín, tôi đã cùng Thầy vượt qua một quãng đường dài ngót gần 1.000 cây số để có thể nhìn rõ tận mắt tình cảnh «chiên không có người chăn».

Tại đế-đô Luang-Brabang nằm phía Bắc, có gần 1.000 Việt-kiều, sống trong thành-phố chưa hề nghe Tin-lành.

Trong số đó, có 3 gia đình tín-hữu. Chúng tôi chỉ mới tìm được hai gia đình và đã có dịp họp học kinh-thánh và cầu-nguyện chung với họ. Chúng tôi chưa từng thấy người nào tỏ vẻ mừng rỡ như hai tín-hữu này khi họ biết chúng tôi là Mục-sư đến tìm thăm họ.

Rời Luang Brabang, chúng tôi vượt ngót 600

Ảnh mới nhứt của Ông Bà Nguyễn-văn-Bình

cây số về phía - nam đề đến thăm Savanakhet, một Thị-trấn khá rộng. Có gần 5.000 Việt-kiều sống trong những khu đặc-biệt giữa thành-phố. Từ năm này qua năm khác, họ chưa hề nghe Tin-lành. Tại đây chúng tôi tìm gặp hai gia-đình tín-đồ Việt-Nam. Tôi có dịp học Kinh-thánh và cầu-nguyện chung với họ trong bầu không khí thông công hết sức thân-mật và đầm-ấm.

Rời Savanakhet, chúng tôi lại vượt gần 300 cây số nữa sâu tận về phía-nam đề tới Paksé. Tại đây Việt-Kiểu khá đông, chừng 8.000 người sống quây quần với nhau trong thành-phố. Tôi và Thầy Tín được nhân viên Toà-lãnh-sự hướng-dẫn đi thăm một số gia đình Việt-kiểu. Chúng tôi nhìn họ mà lòng như se như thắt. Họ bơ vơ như chiến không có người chăn, họ chưa hề biết Tin-lành là gì. Giữa nhóm Việt-kiểu đông như thế, vốn vẹn chỉ có một tín-đồ mà thôi. Nhưng người tín-đồ đơn độc này chưa hề được ai hướng dẫn và cũng chẳng hề được nhóm-thờ phượng

Chúa. Tình cảnh thật cảm-động vô cùng.

Hành-trình chấm dứt, tôi rời Paksé một mình trở về Vientiane. Ngồi trên phi-cơ, tôi tự hỏi: « Tại sao chỉ có một mình ? » Liền đó, tôi cảm thấy gánh nặng về linh hồn đồng-bào Việt-kiểu đè nặng trên vai. Tôi rùng mình và bắt đầu lo sợ. Tôi nghĩ, nếu có thể kêu la trong lúc này, tôi sẽ la lên: « Chúa ơi, xin cứu hơn 30.000 Việt-kiểu tại Ai lao. Xin sai nhiều con gặt đến lo cho đồng lúa đã chín vàng » và nếu còn kêu la được nữa, thì chắc tôi phải xin thêm: « Xin toàn thể con cái Chúa cả quốc-nội lẫn quốc-ngoại vui lòng cầu-nguyện và ủng-hộ để có thể có đủ tài chánh hầu tôi được trở lại nơi vừa thăm đề tổ-chức các buổi Truyền giảng Tin-lành cho Kiêu-bào ! »

Phi-cơ vừa hạ cánh làm tôi giật mình, trời vừa tối, ánh đèn Phi-trường Wattay sáng rực, tôi trở về trong niềm tin và hi-vọng.

Mục-sư T.G. NGUYỄN-VĂN-BÌNH
Hộp thư số 3, Vientiane — Laos

GHI ÂN. — CÁC ÂN-NHÂN ỦNG-HỘ VIỆC TRUYỀN-GIÁO

Tháng 10, 1974

Ông Bà Lưu-văn-Viên, HT. Đà-nẵng 20.000đ, Cậu Bùi-minh-Luân HT. Saigon 5 000đ, Cậu Trần-tất-Toại, HT. Saigon 5.000đ. Cậu Bùi-minh-Quan HT. Saigon 1.000đ, Ông Bà Võ-hà-Quý, HT. Biên-Hòa 10.000đ, Cậu Võ-hà-Thiện HT. Biên-Hòa 250đ, Cậu Lê-quang-Vũ, HT. Biên-Hòa 250đ, Bà Nguyễn-hữu Độ, Thánh Kinh hội 2.000đ, Hội-thánh Tin-lành Khánh-Hội 12.000đ, Ân-nhân ẩn danh (vùng Saigon) 500đ, Ân-nhân ẩn danh (vùng Phú-thọ) 400đ, Hội Truyền-giáo Phúc-Âm Liên-hiệp 113.700đ, Tổng-Liên-Hội (do H.H.C.K.T. dâng) 70 000đ, Hội-thánh Trương-minh-Giảng 45.000đ, Các cháu của Bà MS. Nguyễn-hữu-Khanh (HT. Khánh-Hội) 800đ, Cô Hoàng-thị-Tuyết, HT. Nguyễn tri Phương 1.000đ, Ông Bà MS. Nguyễn-thanh-Hằng, Saigon 1.000đ, Bà Trương-thị-Đơn, HT. Bàn-cờ 1.000đ, Bà Nguyễn-văn-Mùi, HT. Tân-bình (7 tháng) 3.500đ, Bà Huỳnh-thị-Tửu, HT. Tân-bình (7 tháng) 3.500đ, Ông Bà Mã-phúc-Tuấn, HT. Tân-bình (7 tháng) 3 500đ, Cô Phạm-ngọc-Lan, HT. Tân bình (7 tháng) 1.400đ.

(Tính đến 31-10-74)

— Tiền bạc ủng-hộ việc Truyền-giáo xin gửi về cho vị thủ quỹ, Mục-sư Nguyễn-hậu-Nhương, hộp thư 27, Pleiku.

THÔNG-CÁO

Cơ-quan Truyền thông Tin-lành trân-trọng thông-cáo : Để có đủ ngân-khoản điều-hành phòng phim Tin-lành, và cũng theo vật giá hiện nay, giá tiền cho mượn phim của Cơ-quan chúng tôi sẽ thay đổi như sau :

I.— Kể từ ngày 1 tháng 1 năm 1975 giá tiền cho mượn mỗi cuốn phim là 1.000đ. thời hạn 1 tuần lễ. Nếu quý vị muốn giữ thêm 1 tuần nữa thì trả thêm 500đ.

II.— Vì số phim có hạn, mà nhiều nơi cần dùng phim, nên chúng tôi kính xin quý-vị mượn phim vui lòng gởi trả đúng hạn đã cam-kết. Việc giao trả phim quá trễ sẽ gây trở ngại cho chúng tôi và thiệt hại chung cho công việc Chúa.

Rất mong quý-vị thông cảm và giúp cho. Đa tạ.

MS NGUYỄN NAM HẢI

MÃY LỜI XIN THƯA CÙNG QUÍ VỊ GIÁO-VIÊN TRƯỜNG CHÚA NHỰT

Chắc hẳn Quý vị đã có trong tay các sách tài liệu dùng để dạy TCN trọn năm 1975. Ở các trang đầu mỗi sách ấy đều phải có 1 bài TỰA của Ủy-Ban Soạn-thảo Bài học Trường Chúa-nhựt như đã có trong các sách năm 1974 và 1 bài nữa là LỜI NÓI ĐẦU của Ủy-Ban Cơ-đốc Giáo-dục Hội Thông-công Tin-lành Ấn-độ mà chúng tôi cho in xen vào để Quý-vị nhận-định thêm rõ về giá-trị các bài học của chúng ta và so-sánh tổ-chức Trường Chúa-nhựt của chúng ta với của Hội-thánh Ấn-độ.

Rất tiếc, trong sách Ấu-nhi có bài TỰA nhưng thiếu bài LỜI NÓI ĐẦU còn trong hai sách Thiếu-niên và Thanh-tráng có bài LỜI NÓI ĐẦU mà lại thiếu bài TỰA.

Kính xin Quý vị thông-cảm về sự sơ-sốt ấy và vui lòng tìm xem cả 2 bài đó trong 2 sách khác nhau. Đa tạ.

ỦY-BAN SOẠN THẢO BÀI HỌC TCN

CÓ GÌ MỚI LẠ ?

Dưới bóng mặt trời, không có gì mới lạ, nhưng trên đài phát-thanh Viễn-đông có sự hứa hẹn 90% MỚI. Các bạn có một nan-đề cần chia-xẻ ? Hãy viết thư về cho PHÚT TÂM-TÌNH và đón nghe chương-trình PHÚT TÂM-TÌNH ! Các bạn khao-khát một cuộc đời dung-dị, tươi mát ? Đón nghe SỐNG VUI ! Các bạn thích sự vui cười của tuổi trẻ ? Chương-trình GIỜ TRẺ sẽ giúp cho các bạn quên đi những mối ưu-phiền. Để chuẩn-bị lên đường, các bạn hãy đón nghe 10 phút BẠN BIẾT KHÔNG. Tiết-mục này giúp các bạn đi vòng quanh thế-giới ! Cho các em, có giờ TUỔI-NGỌC ! Cho người muốn hiểu từ-ngữ Kinh-thánh, có giờ NGŨ-VỤNG THÁNH-KINH !

TKNS xin giới-thiệu các bạn bắt Đài Viễn-Đông — Manila, làn sóng 31,^m5, băng số 3 (S W 2) mỗi sáng từ 6g30 đến 7g và mỗi tối từ 8g đến 9g.

Ở Việt-nam các bạn có thể liên-lạc với Đài Viễn-Đông, qua địa chỉ : ĐÀI VIỄN-ĐÔNG, HỘP THƯ 3000, SAIGON.

TKNS, TỜ BÁO CỦA MỖI TÍN-HỮU TIN-LÀNH

Ban hát
trong ngày
lễ Cảm-tạ
Hội-thành
Phúc-âm II

Một vị khách kỷ
tên vào sổ vàng
dịp lễ đặt viên đá
móng xây Thư viện
T.K.T.H.V. Nha-
trang.

Ban Phụ-nữ Hội-
thành Đức-tôn.

MUA ĐỌC
và
GIỚI THIỆU NHIỀU
NGƯỜI MUA ĐỌC
SÁCH BÁO
TIN-LÀNH